

סוכות תשע"ז

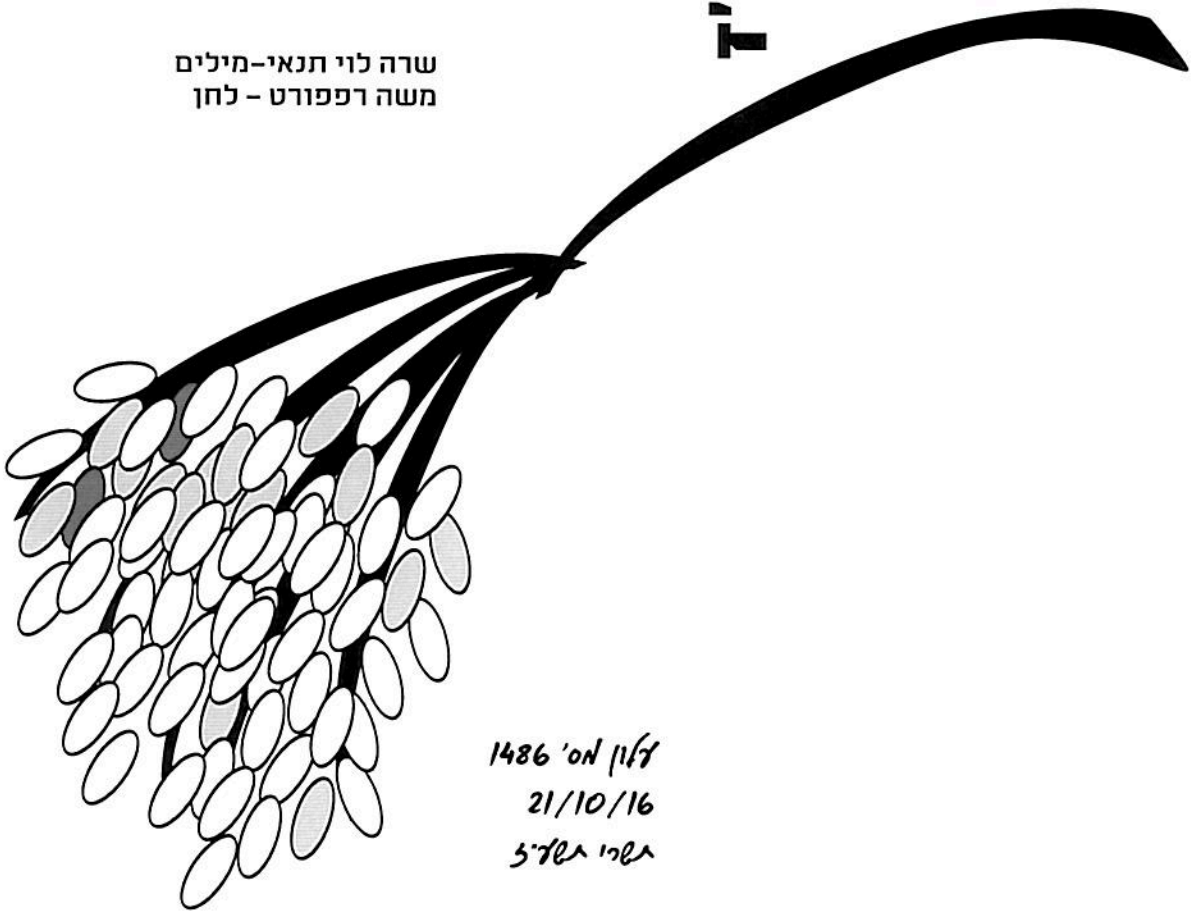
חג אסיף

חג אסיף, חג אסיף
כן ירבה וכן יוסיף

בשדה חלף קציר
ובכרם תם בציר
ועתה עם בוא הסתיו
חג אסיף נחוג בשיר.

ליוגב ולאיכר
שנת שלום ושנת מטר,
ועמל בכל פינה
שא לחג אסיף דינה.

שרה לוי תנאי-מילים
משה רפפורט - לחן

דלון מס' 1486
21/10/16
גשרי גשרי 5

פתיח

צום, עבורי כחילוני, הוא ארוע שחורג מדפוסי השיגרה. לא בשל התענית עצמה, שכבודה במקומה מונח, אלא משום שמתנגש ביצר הכי טבעי שאומר לך 'פתח את המקרר', 'לגום בשקיקה מן המשקה האהוב, הושט יד לתפוח ונגוס בו במלוא פה'. ופתאום לא. אסור. טאבו. בעשרות השנים בהן אני צם כמעט כפייתי, למדתי צום מהו. לאו דווקא מן ההבט הדתי פולחני, אלא בעיקר מזווית החופש לעשות כטוב בעיניך. הצום לימד אותי לדחות סיפוקים, להבליג, להתעלם. הצום לימד אותי כיצד הופך 'זמן מתי' לכאורה לזמן איכות: קריאת ספרים, מחשבות נסתרות ואפילו רכיבת אופניים על כביש ריק (כיף אמיתי). למרות שאיש לא צופה בי בחשכת ביתי, ואלוהים הרי עסוק בפרטים הקטנים, לא אעז בחיים, אבל בחיים, לסיים את התענית דקה לפני הזמן הקצוב, לא אעז ללגום טיפת מים למרות רכיבה על יבש. לאחרונה שמתי לב שאני מתחיל את הצום שעה לפני הזמן הנקוב, ואף בלא ארוחה מפסקת. סוג של התגרות גורל? מתיחת קצה גבול יכולת? אין לי הסבר מוצק.

דבר אחד שאיני עושה ביום כיפור הוא להתפלל. איני מתפלל משום שאני כופר בכך שהצום והתפילה שמתלווה לו, מטהרים את האדם מטומאתו ומחטאיו. המשפט בעברי מבדיל בין 'עוון' שהיא עבירה במדרג הנמוך, 'חטא' שהיא עבירה בדרגה בינונית לבין פשע או אף פשע חמור, שהוא המדרג הגבוה והמסוכן מבין העבירות. האם ככל שמשקלן של העבירות כבד יותר נדרש מאדם להתפלל יותר? ואם יתפלל יותר יתנקה יותר? זהו שלא, אין אמת-מידה; 'הנחת העבודה' היא שאלוהים סולח ומוחל על העבר, אך עם תקיעת השופר של צאת כיפור שק העבירות שהתרוקן - יכול להתמלא מחדש.

תפילה לכיפור עוונות, תופסת בעיניי אך ורק למרקם היחסים שבין אדם לחברו, ואם אדם חטא חלילה (ומי מאיתנו לא?) מפני חברו, שיואיל להצטדק בפניו בזמן קריב, ואל יגרור עימו את השק הכבד אל פתחו של כיפור, כי זה בחזקת מאוחר מדי.

שבת שלום ומועדים לשמחה!

אבנרן

מנהל הקהילה

ב-3/11/16 נקיים מפגש של חברי שלושת הוועדים עם מנהלים וחברים בישובים דומים לאשדות: יפעת ועין דור. כולנו מאותגרי בניית ישוב. הדילמות משותפות, האתגרים דומים, לכולנו הצלחות וכשלונות. חשוב ללמוד אלה מאלה.

המכרז להשלמת התשתיות חייב לצאת לדרך. כך הבטיח לנו מאורי - מנהל אגף הפיתוח ועידן גירנבאום ראש המועצה. עד סוף 2016 ישולמו התשתיות. אני עוצם עיניים ורואה אור בשביל המחבר מזרח למערב, ירוק לאורך השביל, לאורך כביש 2. מקווה לא לפקוח עיניים ולהתאכזב מרה.

אנו יודעים כי **ברחוב גלעד** יש בעיות תחזוקה רבות הגורמות סבל לחברים המתגוררים בו. יזמנו שיחה לפתרון הנושא עם ראש המועצה, מנהל אגף הפיתוח האחראי על הנושא, מנהל אגודת המים. נקווה כי הפגישה תתכנס במהרה בימינו.

בניית **תקציב הפעילות של 2017** תזמן לנו מורכבות שעימה נצטרך להתמודד. תוספת המשימות: בעיקר תקצוב החינוך, תחייב אותנו לקבל החלטות.

ובינתיים -

חג שמח,

חיוך.

דורון רוזנבלום

חגי תשרי.

צינה של בקר. מקלחת הבקר מחייבת חימום חשמלי. תחושה של קדושה באוויר. בדלי עננים.

חוגגים **ראש השנה** בקרב המשפחה. בקיבוץ חדר האוכל הומה אדם. **יום כיפור**. רבים צמים. רבים מכבדים את היום בדרכם. יש העורכים טקסי חג יהודיים חילוניים הומניסטיים. רבים פוקדים את בית הכנסת. איש איש ודרכו.

סוכות בפתח. השנה סדרת אירועים קהילתיים: חוגגים את מסיבת הסוכות, בונים סוכה, רצים ריצת לילה, מקיימים מצוות אושפיזין באמצעות החינוך החברתי. וגם בעמק קבל סוכות תנופה מרעננת.

מערכת החינוך של הגיל הרך מתפקדת בתקופה זו בניהולה של דנה פרישקולניק. דנה, המנהלת הארגונית במערכת מנהלת בדרכה שלה, מייצבת, נותנת מענה כה נכון.

בינתיים, אנו במהלך של מציאת מנהל למערכת הגיל הרך - **"אשדוטף"**. מתקדמים.

מפגש ראשון בנושא ה" **דיאלוג**" התקיים השבוע. ישבנו הצוות המנהל: מנהלי המערכת, יעל פדהצור - יו"ר פורום ההורים ואנוכי, צרפנו אלינו הורים מיאשדוטף הורי החינוך החברתי. היה דיון מרתק על מה שעל המערכת לעשות, על מה שעל ההורים לעשות. כל אחד מהם אחראי 100% על חלקו. היה מעניין לעמוד להיות בשיח ובעיקר להרגיש שיוצאים אחרת, כל אחד, מאיך שנכנסים. זה דיאלוג אמיתי. ניפגש שוב בנובמבר.

היועצת הארגונית שעימנו - סימונה שוחחה גם עם מדריכי החינוך החברתי על השיח עם ההורים.

ב-26/10/16 יתקיים מפגש **מטה מול מטה** של הקיבוץ עם מנהלי המועצה האזורית. הזמנו למפגש זה גם את יו"ר האגודה הקהילתית. אנו מבקשים להעלות נושאים קיבוציים עימם אנו מתמודדים וכן להתייחס להיבטים ישוביים.

במועצת קהילה

פרוטוקול מועצת קהילה 22.16

1. פיננוי בינוי, אישור החלטת ועדת תכנון

בתב"ע שנקבעה בשנת 2010 רשום שבתים 22-25 מיועדים לפינוי-בינוי מאחר ולא עומדים בתקן.

לצורך קבלת החלטה בעניין שיוך הבתים התבצעה בדיקה ע"י מהנדסת בניין - אורית רוב.

הוחלט -

בהמשך להחלטת האסיפה מ-2010 לאישור התב"ע - בתים 22-25 מיועדים לפינוי בינוי. מועצת הקהילה קבלה את החלטת ועדת התכנון המאמצת את המלצת הדו"ח. הבתים לא ישוייכו. תוקם מינהלת להובלת התהליך ומציאת פתרונות למשפחות החברים המתגוררות בבתי אלו.

פרוטוקול מועצת קהילה 23.16

שיוך דירות בהשתתפות עו"ד יונתן גולדשטיין

יונתן סקר את המלצות צוות השיוך. הוא פתח בהצגת התהליך:

- ✓ אישור כללי של עקרונות השיוך באסיפה
- ✓ החלטה על סוג השיוך - קנייני או חלופת האגודה.

✓ מתן הודעת מימוש- כל חבר יקבל לידי את מפת הדירה המשויכת לו, שנות הוותק והאיזונים שלו.

✓ חתימה על הסכמי השיוך מול הקיבוץ והסכם בית משותף - חלוקה של שטחי הבית המשותף.

✓ חתימה מול רמ"י במידה ויוחלט על שיוך קנייני.

בהמשך הבהיר כי עקרונות השיוך והמנגנונים שיוצגו מתייחסים גם ל"שיוך קנייני" וגם ל"חלופת האגודה" וכי הקיבוץ יכריע בהמשך, בין השאר בהתאם ליכולת המימוש בפועל של החלופות בחלופה המועדפת.

לאחרונה המינהל החל להתארגן ליישום חלופת האגודה.

רשמה: אתי. ערך: דורון

פרוטוקול מועצת קהילה 24.16

דיווח

התקיימו שלושה מפגשים הסבר בנושא שיוך דירות עם עו"ד יונתן גולדשטיין.

בסה"כ נכחו בכולם כ- 50 איש.

נאספו סוגיות שעלו במפגשים. תתקיים פגישת צוות נוספת לצורך עדכון ההצעה לקראת האסיפה.

ב אסיפה ידונו ההסתייגויות ולאחריה תתקיים אסיפה נוספת לקראת קלפי.

תשלום לרמ"י - רשות מקרקעי ישראל

בעבר שימש הבית הסייעודי כבית אבות פנימי ששימש את האוכלוסייה האשדותית. משלב

סוף בעמוד הבא

סיכת ביטחון

במועצת קהילה – סוף

לשמחתנו בתקופת החגים ובכלל השקט הביטחוני באזורנו נשמר. הצבא עושה מאמצים בכדי לשמור על גבולנו המזרחי איתן. לאחרונה עלייה באירועים פליליים ברחבי העמק:

- פריצה משולבת באשדות יעקב מאוחד להנה"ח ולפאב הגלורי.
- פריצה לבית בדגניה א' וגניבת רכוש.
- גניבה חקלאית של תמרים בדושן.
- מציאת רכב גנוב וכספומט שנגנב לפני מספר שבועות מצמח בשטחים החקלאים של תל קציר.
- התפרצות למספר בתים בבית יוסף ועוד אירועים במועצות סמוכות.

אצלנו נצפה מספר פעמים מציץ בחלונות הבתים. תופעה לא נעימה שבעזרת שיתוף פעולה של הציבור נוכל למגר. כל המזהה גבר צעיר הנראה לו חשוד המסתובב לבדו ברחבי הקיבוץ לאחר השעה 21:00 בבקשה לדווח ונוכל לבצע בדיקה.

רשות השמירה היישובית:

תורנות השמירה נמשכת כסדרה ואנו מודים לכלל הציבור על ההירתמות למשימה חשובה זאת. התורנות היא אחת לחמישה חודשים ועל אף הקושי היא מסייעת מאוד לשומר השכיר. נבקש מכל אחד ואחד לקחת חלק פעיל בתורנות שלו.

- תזכורת טלפון שומר לילה:
- **053-7691639**
- זמין לכל קריאה.

חגים שמחים.

יונתן ש. - רכז בטחון 052-3546770

בו אנו מעבירים אותו לתפעול חיצוני ועיקר המשתמשים בו הם מחוץ לאשדות יש לשלם למינהל במסגרת הסדרת השימושים (ש היא חלק מהמעבר לשיוך)
הוחלט – מאושר.

העברת תקציבי החברים לחשבון בנק

הוחלט:

1. ככלל, חשבונות החברים יועברו לבנקים.
2. תיבחן האפשרות לבצע את כל הפעילות העסקית הפרטית מול הבנק.

תאי שרותים בבית הקברות (בהשתתפות מיכה סוסן ועמליה דיין)

התקבלה תרומה ע"י המועצה הדתית של שני תאי שירותים לבית הקברות.

מיכה סוסן מוכן להקימם בהתנדבות.

הנושא עלה במזכירות פעילה ונדחה בשל החשש מבעיות היגיינה שלא יהיה מי שינקה את המקום.

מיכה ועמליה מערערים על החלטת המזכירות.

מיכה מוכן לקחת אחריות על ניקיון השירותים.

הוחלט – מאושרת הבקשה להקמת שירותים בבית הקברות, מתוך הנחה שמיכה לוקח על עצמו אחריות על ניקיונם עד למציאת פתרון אחר.

יש לקיים דיון כללי בנושא אחזקת בית הקברות.

רשמה: סמדר ינאי.

ערך: דורון רוזנבלום.

סיכום מועצת חינוך 27.9.16

החדשה, לקראת שנת התקציב החדשה הלימודים תשע"ח, תהיה הערכת מצב חדשה לגבי היקף המשרה.

לקראת תהליכי התייעצות מערכתיים:

דיאלוג : מערכת-הורים

א. התהליך יתחיל באוקטובר 2016 בהנחיית יועצת ארגונית.

ב. בתהליך יוגדר קוד אתי של אופן השיח בין המערכת החינוכית לבין ההורים וההפך.

ג. לתהליך זה יצטרפו נציגי הורים.

לקראת תהליכי התייעצות מערכתיים:

שנת 2020.

א. עד חודש מאי 2017 נצטרך לקבל החלטות לגבי אופי המסגרת הארגונית של מערכת החינוך.

כמו כן, נבחן את השינויים של צרכי הקהילות ומשמעויותיהן ביחס למעני המערכת.

ב. תפקידה של מועצת החינוך בתהליך שנת 2020 - עלתה השאלה האם השותפים במועצת החינוך

מתחייבים להיות לתהליך? (מפגשים של פעם בשבועיים במשך ארבעה חודשים) חברי מועצת החינוך השיבו בחיוב לשאלה.

המפגש הבא יעסוק בשני סעיפים:

הבהרת מנדט מועצת החינוך.

תכנית לכיסוי הגרעון בתקציב החינוך החברתי.

מועד מפגש מספר 3 (תשע"ז) של מועצת החינוך יוקדם לתחילת נובמבר 2016.

גדי נחום - יו"ר מועצת החינוך

השתתפו בדיון

איחוד - דורון רוזנבלום, ענבר אלטר, הילה ברקן

מאוחד - רוני ביסקר, אורית כהן, אלון גלבו.

חינוך חברתי - אמנון אביגדור

'אשדוטף' - דקלה מועלם.

מועצה - רותם אלטמן

יו"ר - גדי נחום

חסרים בדיון:

מאוחד - אורית כהן

יעל פדהצור - פורום הורים

על סדר היום

אישור פרוטוקול מה 7/9/16 - פרוטוקול

אושר פה אחד.

הערות לסעיף גרעון בתקציב החינוך החברתי – ועד הנהלה "נוף אשדות" מבקש תכנית לקיצוץ ההוצאות עוד בשנת התקציב הנוכחית, כדי לכסות את הגרעון.

כמו כן, ועד ההנהלה מבקש להעביר את חלק התקציב שעדיין לא מומש בסעיף הפרויקטים הקהילתיים לכיסוי הגרעון בשנת תקציב זו.

למפגש מועצת החינוך הבא יובא התקציב שוב לדיון.

היקף משרת ניהול 'אשדוטף' בטווח הארוך.

(מוזמנת טליה ראוף).

ב'אשדוטף' הקף משרת הניהול הכוללת היא 40%, מזה 60% - למנהלת ו-80% למנהלת הארגונית.

בדיון עלו שיקולים בעד ונגד העלאת היקף המשרה של מנהלת 'אשדוטף'.

החלטה - ההצעה להעלות הקף המשרה ל 100% לא עברה ברוב קולות הנדרש. יחד עם זאת הוחלט כי בהמשך לכניסת המנהלת

בחינוך החברתי

"...הק"ץ אברהם החוט האדום"
"נה חדשה באה אצלך..."

חודש ספטמבר חלף ביעף ואנחנו נמצאים בעיצומם של חגי תשרי תשע"ז. אנחנו נערכים לקבל את פני השנה החדשה בחינוך החברתי בעשייה מרובה ומגוונת כאשר גולת הכותרת של החודש הקרוב הינה הפעילות המתוכננת בבתים השונים בחול המועד סוכות.

פתיחת השנה בחינוך החברתי ובמסגרתה קליטת הילדים בבתים השונים הושלמה. אפשר לומר בסיפוק כי הבתים מלאים והומים ויש תכונה של עשייה באוויר. בניית הצוותים הושלמה כמעט לגמרי ואם לא תהינה לנו הפתעות אנחנו ערוכים ומוכנים לקראת המשך השנה.

הפעילות בבתים הכוללים בחודש האחרון התמקדה בהיכרות של הצוותים עם הילדים, היכרות של הילדים עם הבתים והקבוצה והיערכות והכנות לקראת חגי תשרי וראש השנה.

במהלך החודש התקיים שבוע הדרכה לצוותים בהובלת מרכז עידן. במסגרת שבוע זה, אשר עצם קיומו הינה מסורת מתמשכת, עסקנו ולמדנו אודות 'אקטיביזם'. פגשנו 'יזמים' ופעילים חברתיים בעמק שלנו ומחוצה לו ועסקנו ביכולת של הפרט לצאת מתוך שורה, מתוך האפרוריות והנוחות של הקבוצה ולהוביל עשייה חברתית של ממש. באחד המפגשים נאמר המשפט הבא, אשר לדעתי מייצג נאמנה את רוח הדברים: "... אדם אחד שמתחיל לפעול לעיתים נדמה כימשוגע. אולם ברגע שעוד מישהו מצטרף אליו, הוא הופך למנהיג..."

לפני כשבועיים קיימנו מפגש עם הורים לילדי החינוך החברתי, שעסק בשילוב הפעילות של תנועת הנוער העובד והלומד בפעילות החינוך החברתי באשדות.

ניסיון השנים האחרונות (שלוש שנים) מלמד כי השילוב בין פעילות התנועה לפעילות החינוך החברתי איננו מצליח ליהתרומם ולהגיע למקום שבו היינו רוצים לראותו. כחלק מהניסיון להבין כיצד ניתן להתקדם בנושא זה היה לנו חשוב לקיים המפגש עם ההורים, לשמוע אותם ומהם בנוגע לכך. המפגש היה 'עירני' ומעניין. עלו במסגרתו סוגיות חשובות מאוד כגון מיקום ומיצוב הפעילות התנועתית ביחס לפעילות בחינוך החברתי; ליווי ותמיכה במד"צים; הצורך בהגדרת יעדים ומטרות לפעילות התנועה באשדות ועוד.

אני מבקש בהזדמנות זו להודות להורים שהגיעו למפגש ותרמו מזמנם ומדעתם לנושא.

כחלק מהפעילות של החינוך החברתי נקיים בסוכות מספר אירועים קהילתיים – חברתיים המיועדים לכלל הציבור בשני היישובים.

ביום ב', 17/10, מוצאי חג סוכות, נקיים את **'מירוץ הלילה ה-2 של אשדות יעקב'**. המירוץ מתוכנן ומיועד לכל המשפחות והחברים בקהילה וכולל גם מסלול הליכה למי שאינם רצים.

ביום ד', 19/10, חול המועד סוכות, נארח את כלל חברי הקהילות **כאושפיזין של החינוך החברתי**. נתכנס בחצר בית כולל 'צפצפה' ובשכבה הצעירה (במאוחד) לאירוע קהילתי שמח ותוסס ברוח חג סוכות.

אתם מוזמנים לעקוב אחר הפרסומים ברשתות החברתיות ומערכות התקשורת היישוביות (קהילה-נט, דואל וכו'...).

סוף בעמוד הבא

בחינוך החברתי - סוף

השונים והיכן שניתן ואפשר גם נותנים מענה 'נקודתי'.

יחד עם זאת, חשוב להבהיר כי שינויים מבניים וארגוניים בסדר גודל משמעותי לא ניתן (ולא נכון) יהיה לבצע לפני השלמה סדורה של התהליך לרבות בחינה מעמיקה של הצרכים המתעדכנים של תושבי הקהילות ממערכת החינוך החברתי.

התהליך כולו מלווה על ידי יועצת חיצונית ובמסגרתו מתוכננים מספר מפגשים עם הציבור ועם ההורים.

אני מבקש לנצל את הבמה ולהודות למשפחות היקרות שמסייעות לנו לאבזר בציוד חדש את הבתים הכוללים, בדגש על בית כולל 'אלהי' ו'חצבי' ובעיקר לזהר יחיאלי ואפרת ירום-ראובני על ההירתמות לנושא בצורה מלאה ומשמעותית.

מאחל לכלל התושבים והחברים שנה טובה, שנת הגשמת שאיפות וחלומות.

אמנון אביגדור
חינוך חברתי – אשדות יעקב

בימים אלו, שבין ראש השנה ליום הכיפורים מקובל לקיים חשבון נפש. איש איש לעצמו וגם במערכת החינוך ובחינוך החברתי אנחנו עוסקים בחשיבה ובהתבוננות פנימה, אל תוכנו, על מנת לבחון את עצמנו.

כפי שתוכנן כבר בשלהי השנה החולפת, אנו מקיימים פגישות במספר צוותי עבודה כחלק **מתהליך בחינה שלם** ששם לעצמו שני יעדים עיקריים.

היעד הראשון שיטופל במסגרת התהליך הינו **בחינה והגדרה של הדיאלוג והשיח שבין מערכת החינוך (בכללותה, כולל 'אשדוטף') לציבור בכלל ולהורים בפרט**. מניסיון השנים האחרונות אנו למדים כי קיים צורך לשפר ולטייב את השיח.

בימים אלו ממש התחיל העיסוק והבחינה של נושא זה.

היעד השני בו יעסוק התהליך הינו **בחינת היעדים והמטרות של מערכת החינוך החברתי לקראת שנת 2020**. הגענו להסכמה ולהבנה כי הגידול המספרי והשינוי הדמוגרפי שעובר על הקהילות שלנו, מחייב אותנו לבחון ולהגדיר מחדש את היעדים והמטרות של המערכת (מעין "חישוב מסלול מחדש" בשפת ה-waze).

לוח הזמנים להשלמת התהליך הינו קצר ואנחנו ומתעתדים להשלימו עד לחודש מאי הקרוב, בכדי שניתן יהיה להחיל את הנגזרות ממנו (לפחות את חלקן) כבר בשנת הלימודים הבאה (תשע"ח).

כחלק מבחינה זו נידרש להגדיר את **תצורת ואופי פעולתה של מערכת החינוך החברתי** בשנים הבאות. בימים אלו עולים ונשמעים קולות שונים בנוגע למבנה ואופן פעולת מערכת החינוך החברתי. מטבע הדברים הקולות מגוונים ונאמרים בצורות ובדרכים שונות ומגוונות בשלל אופנים (שיח ישיר, הודעות דואל, רשתות חברתיות ועוד).

מיותר לציין שהשיח הזה הינו חשוב ומפרה (כמובן שכל עוד הוא מתקיים בצורה תרבותית ועניינית). אנחנו קשובים לקולות

כוחה של שתיקה

אתן בנות יקרות, מקיימות את הזרימה שלנו באשדות, שנה אחר שנה, ללא לאות, תוך מחשבה טובה, תבונה ורגישות. מצליחות לנגוע בנפשותינו המופרטות, מצליחות ללכוד את הרגע השברירי של רצון לחלוק, להיפגש ולהשתייך. הפנים הניבטות אלינו בשתיקה מן התמונות וחולפות בקצב המצגת, מזכירות לנו הרבה רגעים יפים, מזכירות נשכחות, בבואת עבר. הוותיקים שנסתלקו, חברים צעירים שהלכו לעולמם בטרם עת, והקהל שמגיע לערב המרגש הזה, כולנו רקמה אנושית אחת חיה. תודה על שזכינו, תודה לכן.

כוחה של שתיקה הוא כה גדול, עד שלא משאיר מקום לרווח שבין המילים. בערב יום כיפור האחרון (9 בסולם רון) חווינו עוצמות נדירות של שתיקה ומשמעויות נסתרות של אמת שאין שניה לה. שתיקה של מיכאל, המדבר על משמעות הוויאפאסאנה, שתיקה נדירה של איציק, שהשתיקה ויכוח קדמון היכן יחיו אסתי והוא אחרי הנישואים, שתיקה של שאול ינאי עם ילדים 'קפואים' על מתח, שתיקה של דובי עם האצבע של אברמיק, המונפת כמחאה על סתימת פיות ושתיקה על יונתן שלא באמת מתרגש כשמחמיאים לו... ועוד המון סיפורים ושירים ומשמעויות נורא מסתוריות. תשעים דקות של נחת, של געגוע, של סימבוליקה שפשוט נוגעת ומחברת אותך לרקמה אנושית עשירה ומגוננת.

ברכה פונדק

מזל טוב!

לצנת ואמנון שטיינר
להולדת הנכדה
בת לאופיר והדר
מזל טוב למשפחה!

למחרת היום כותבת ברכה פונדק:

לברוריה, לירון וסמדר,
נאמנות ההפקה של ערב יום הכיפורים
הקיבוצי באשדות.

כתבה רחל שפירא:
"מי הנחלים מקיימים את הזרימה
שנה אחר שנה
שנה אחר שנה
הם יצננו
את רגלינו הדולקות,
רגלינו הדולקות
ולא את הנשמה..."

סוכת אמתיים על שום מה?

לכתוב בעברית, תופעה שביטאה בין השאר ריחוק מהדת ואת היחס לנשים. באותה תקופה גם החלו לצאת לאור עיתונים בשפה העברית. 'סוכת אמתיים' זכה במהלך השנים לשורת תרגומים שחלקם הותאמו ללחן אחר, אבל הביצוע האשדותי של **רינה הוימן** הוא ללא ספק הטוב מבין כולם.

את השיר צירפה **הדה אורן** למסכת סוכות, ובשנת 1983, ככל הנראה, הוא הושר לראשונה על בימות אשדות מפיה של רינה הוימן, ומאז הוא מבוצע על ידה שנה אחר שנה באדיקות, בהתכוונות וברגש רב, וזוכה לאהדת הקהל מכל שכבות הגיל. בקטע מוקלט ממסיבת סוכות של שנת 1993, שמוקרן בימים אלה באתר הקהילה, נראית רינה בשמלה פרחונית, בביצוע מרגש מאד.

בהזדמנות חגיגית זו נציין את תפילת **'משיב הרוח ומוריד הגשם'** בביצועו של **דודו אלטר**, תוך שיתוף הקהל, שאף היא חלק אינטגרלי ממסכת סוכות, ויש האומרים שמספר שנותיה על בימת אשדות אף גדול מימי סוכת אמתיים...

אבנרון

ותודה לרותי שדמון על הידע הרב.

סֹכֶת אֲמֵתִים עֲשׂוּיָה לוחוֹתֵי
בְּעֶצֶב בְּנִיתִי לִי פֹה.
סֹכֶכְתִּי בְּסֶכֶךְ הָאֵהָל הַשָּׁח
וְאֲשֵׁב בְּלִילָה לִי פֹה.

הַסֵּעַר, הָרוּחַ וְכֹל סֶדֶק יְפוּחַ
נְרִי יִכְבֶּה הָאֶחָד.
יְהוֹם לוֹ הַסֵּעַר כְּחֵית הַיַּעַר
וְאֲנִי אֲשֵׁב פֹּה בְּדָד.

אֲשֵׁתִי הַחֲנוּרֶת בְּפֶתַח נֶצְצֶת
תְּבַשִּׁיל לִי מִגֶּשֶׁת בֵּיד,
בְּרֵעַד נֶצְצֶת, שְׁפֹתֶיהָ דוֹבְבֶת:
סֶכֶה זֹ תִפֵּל עוֹד מְעֻט.

חֶדְלִי מְאֹנֶלֶת! רוּחֶךָ מַה נוֹפֶלֶת?
סֶכֶה זֹ עֲמוֹד תִּעְמַד!
רוּחוֹת כְּבָר סֵעָרוּ בְיָמַימַי עֶבְרוּ,
וְהִיא עוֹדָה בֶּל תִּמוּט!

השיר 'סוכת אמתיים', שרק חלק ממילותיו מובאות כאן, הוא פרי עטו של המשורר שמעון שמואל פרוג, מהבולטים במשוררי חיבת ציון - תנועה עליה נמנו בין השאר אמו של ש. טשרניחובסקי וגם ביאליק מיודענו, נציגי דור ההשכלה ונטישת הדת. השיר נכתב בעקבות פרעות שנות השמונים של המאה - 19 ברוסיה, שהביאו לעליה הראשונה 1882. 'סוכת אמתיים' משווה את חיי הבדידות והסכנה של היהודים בגלות לישיבה בסוכה פרוצה לסערות ורוחות, ומכאן מילים כמו 'רוחות השתוללו, סוכה זו עומדת איתן'.

השיר, שנכתב במקורו ביידיש, תורגם בכמה גירסאות וחובר לו לחן 'עממי' שיתכן שמקורו הוא יהודי חסידי או אולי עממי רוסי. רותי שדמון מוסיפה שברוסיה הצארית של אמצע המאה ה-19, שמייצגיה הבולטים הם אברהם מאפו וילי'ג, החלו

"הממונה"

אליי). באמצעים של היום, מסביר שגיא, אין קל ופשוט מתמונה בטלפון הסלולרי בתוספת חמש מילים, שזה שווה יותר ממכתב ארוך ומפורט, שגם בו איני מזלזל. ממצאים המוגדרים 'גורמי סיכון' אני מעביר לשאול וזה פועל על פי סדרי העדיפות ובכפוף ליכולות הכספיות של אשדות. 'מפגעים' זה בתחום סמכותי וכאן אני זה שמחליט. כשאני באשדות, אני מסתובב במקומות רגישים, למשל גן השעשועים, ומגלה לא פעם מתקן שאיננו תקין. אם חסר שלב אחד בסולם, זהו גורם סיכון בלבד, אבל אם מדובר חלילה במספר שלבים חסרים, הרי שהסיכון הופך למפגע שצריך לתקנו במייד.

גן השעשועים באשדות, מפרט שלמה, מחולק לשתי קטגוריות: המתקן הישן שקרוב לחדר האוכל והגן החדש יותר, שהוא גן תקני, שהמועצה האזורית לקחה על עצמה לבדוק את תקינותם של כל מתקני המשחקים, ויש איש מוסמך מטעמה, ששמו מופיע במקום בולט, שהוא הכתובת לתקלות. מי שנתקל בבעיה כלשהי מוזמן לטלפן אליו.

אני מספר לשגיא על עמוד תאורה שנפל ליד ביתן השומר בשנת תרפ"ו בערך, ועדיין שוכב שם כאבן שאין לה הופכין. הערתי על כך פעם מספר פעמים, עונה שגיא, אבל ברגע שמסרו לי שהחשמל נותק, זה הפך מבחינתי ממפגע לגורם סיכון רגיל, אולי פחות מכך, ולכן איני מתערב יותר. במקרה כזה, תפקידו של הציבור ודעת הקהל ללחוץ על בעל התפקיד לסלק את גורם הסיכון ואין זה כלל בתחום אחריות.

למי שטוען לחוסר שקיפות בנושא 'גורמי סיכון', מסביר שלמה שבאשדות ישנה ועדת בטיחות בה חברים: דובי שושני, גל מלמוד, יוסי בן פורת ושאל, שנפגשת אחת למספר חודשים (למה כל כך מעט??) דנים בכובד ראש בסיכונים ומחליטים במה ובאיזה קצב לטפל. קח כדוגמה את משטח הגרנוליט שממערב לחדר האוכל, שם יש בעיה

סוף בעמוד הבא

את שלמה שגיא (שער הגולן) הכרתי לפני שנים כמגדל ומדריך סובטרופים - איש נחמד ובעל ידע רב, שמדבר איתך תמיד בגובה העיניים. לאשדות הגיע לפני כארבע שנים כפנסיונר, בכובע חדש יחסית של ממונה בטיחות (במקום יוסי צור), ומאז עובד כאן במסגרת של יום בשבוע (רביעי). בתום שיחה של חצי שעה לערך, אני יוצא בתחושה שמצבנו הבטיחותי כלל אינו רע (שממונה וחצי בסולם שגיא) וגם אם ישנן נקודות הטעונות שיפור, ויש לא מעט, השורה התחתונה היא משק מסודר שלא מטאטא מפגעים מתחת לשטיח. 'אני פועל בשני כובעים' מתאר שגיא את פיצול האישיות ממנו 'סובל': האחד, 'בטיחות בעבודה' שמתבצע על פי תקנות כללים וחוקים מטעם המוסד לבטיחות ולגיהות; התחום השני הוא בטיחות כללית בקיבוץ.

כשמדובר בבטיחות כללית שלמה מבדיל בין 'מפגע' לבין 'גורם סיכון'. והנה ההבדלים:

גורם סיכון הוא גורם בעל פוטנציאל נזק עקב קיום מרכיבים מסוכנים בו עצמו או בקרבתו. בהגדרה זו ניתן להכליל מכונה, מתקן, סביבה או חומר, שבנסיבות מסוימות עלול לגרום נזק, כמו גם מדרגות או כל משטח אחר המהווה גורם סיכון (סיכוני נפילה) ויש דוגמאות רבות אחרות.

'מפגע' מתייחס למכשול או שבר שיש לו השלכה בטיחותית ודורש טיפול מייד. לדוגמה: כבל הזנה חשמלי המונח על הרצפה במקום בו עוברים בני אדם. במקרה זה התיקון חייב להתבצע במייד מאחר שהסכנה כבר נשקפת ואין לך זמן.

תחומי אחריותו של הממונה הם לא רק בחצר הישוב, אלא גם השטחים החקלאיים של אשדות, שחלקם, בעיקר בסירין, משופעים מאד ועלולים להוות סכנה לעובדים ולמפעילים.

'אדם סביר' (הגדרה מסובכת) אומר שלמה, יכול על סמך נסיון החיים שלו (עוד יותר מסובך) להבין מהו 'סיכון מידי' ולפנות לגורמים המתאימים (במקרה שלנו שאול אלטר עמית אורלנד או יוסי בן פורת, וכמובן

הממונה - סוף

(את מבצע העבודה) לקבלן ראשי, ובמקרה כזה הקיבוץ מסיר מעצמו כל אחריות. צריך במעמד החוזה, וקודם תחילת העבודה, לוודא שהקבלן מודע למלוא האחריות, ועובד על פי כל התקנים והנהלים.

מה בנוגע להסדרת 'אזור תפעולי' שיעשה סדר בנושא קלאבקארים ואופניים חשמליים שהפכו מפגע של ממש?

שלמה: הגדרת אזור תפעולי כמשמעותו בחוק הוא נושא סבוך משפטית, ולכן לא הצלחנו בו עד היום. בנושא אופניים חשמליים, צריך לוודא שהמשתמשים הם בני 16 לפחות, ולא להניח לנושא, כי זה מתכון לצרות.

בכל מקרה ובכל מזג אוויר, אפשר לפנות אלי, שלמה שגיא, דרך התיבה שלי שנמצאת במזכירות או טלפונית דרך אתי.

שיהיה לכולנו חג שמח ובטוח

ראיין: אבנרון

**בית אשדות איחוד משתתף
בצער שמוליק מידלר והמשפחה
במות האם.**

**בית אשדות איחוד משתתף
בצער אודי אשכנזי והמשפחה
במות האב.**

תיקון טעות:
בעלון הקודם נפלה טעות
בתאריך לידתה של גנסיה לביא
ז"ל – צריך להיות
15/3/1913 ולא כפי כתוב.

בטיחותית (פלטות בגובה לא אחיד) שמהווה סיכון ודורשת טיפול, והצוות נתן על כך את דעתו, וינסה למצוא תקציב. שגיא שב ואומר שבהשוואה למקומות אחרים, מצבה הבטיחותית של אשדות 'לא רע בכללי' (אותי א.ר. זה לא ממש מנחם...). הוא טוען שפירסם בעלון מספר פעמים בנושאים אלה, ומי שצריך תזכורת, מכיר ויודע כיצד להגיע אליו.

אני שב ומנסה לחדד את נושא 'גורמי הסיכון' שפתרונם נדחה שוב ושוב בגלל אילוצים כספיים. לא כל מה שנראה בעיניך גורם סיכון, מצנן שלמה את התלהבותי, הוא אכן כזה. ברגע שעמוד חשמל נפל, החשמל הוא גורם הסיכון, אך ברגע שהחשמל נותק, ואם העמוד אינו שוכב על המדרכה, הוא אפילו אינו בגדר מפגע.

ומה בנוגע לתמרורים שלא במקומם או כאלה שהוסרו? שלמה אומר שאינו מופקד על תחום התעבורה וכי אין זה בתחום מומחיותו. הכתובת לנושאים אלה היא הממונה על התשתיות יוסי בן פורת.

אז מה בעיניך בעיה אקוטית שמדירה שינה מעיניך?

שלמה: למשל, שהשער של בריכת השחיה שפונה לכיוון ההרחבה פתוח לרווחה (נתקלתי בזה מספר פעמים) דבר שיכול להביא אסון. במקרה כזה, די אם תסגור את הכנפיים ותדווך לגורם המתאים, ועשית את שלך. בנוסף לרחבת הגרנוליט יש עוד מספר מדרכות בעייתיות שצריך לטפל בהן, ישנם שיחים ועצים שצריך לגזום מעת לעת כדי למנוע את שבירתם, בעיקר כאלה שסמוכים לבתי ילדים או למגרשי חניה.

מה לגבי פיקוח על עבודת קבלנים חיצוניים העוסקים בהחלפת גגות אסבסט ברעפים, שמתבצעת ללא ריתום, ומסכנת את העובדים?

שלמה: בעיקרון בעל הבית, קרי הקיבוץ, אחראי לביצוע תקין של העבודה, אלא אם חתם הסכם עם מבצע העבודה שהופך אותו

אנשים טובים באשדות

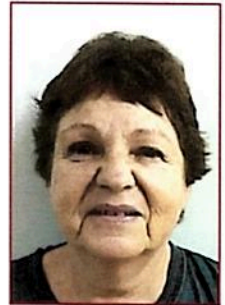
לסייע לאפרת בהתמודדות עם הסיטואציה המורכבת.

עומרי קיווה מאד שעד סוכות ישתחרר מבית החולים וישוב הביתה לחיק משפחתו, אבל מבין שנדרשת ממנו וממשפחתו הרבה סבלנות. צוות בית החולים מסור, ועושה כמיטב יכולתו, משבח ספיבק, אבל הדברים קורים קצת לאט. בתקופת האשפוז ירדתי כעשרים קילו, ואני מקבל תרופות ומשככים חזקים, שדי מתישים את הבן אדם, ואפילו מקלחת היא מבצע מורכב. ההמלצה הרפואית היתה לבצע את הניתוח בתה"ש מסביר ספיבק, דבר שהסתייע, היות שהורי נמצאים מרחק דקות אחדות מבית החולים בעוד שלאפרת קשה להגיע מפאת המרחק.

אני מעריך מאד את מה שעושה קהילת אשדות למעננו, אומר עומרי, וישנה רשימה מכובדת של משפחות כאלה, שנותנות תחושה שאנחנו בידיים טובות. זה כוחה של קהילה וכת החברות. תוך כדי כך, אני נזכר במשפחת תושבים אשדותית (היום בהרחבה) שעברה תאונת דרכים ובתוך לילה הועברו מטלטליה מקומה שניה לראשונה. אחת הסיבות שהגענו לכאן, מדגיש עמרי, היא תחושת הבית, ואני משוכנע שנהג באופן דומה כלפי מי שיזדקק לעזרה בעתיד. 'בהתחלה זה היה קצת מביך', אומרת אפרת ספיבק, 'אלא שזהר התעקשה, ובדיעבד אני יכולה להגיד שזו עזרה אדירה, שמפנה לי שעה נוספת ביום להיות עם הילדים. מעבר לעזרה המבורכת כשלעצמה, זה נותן לך להרגיש שייך, שלאנשים אכפת ממך ורוצים לעזור מכל הלב, בחלקם אף כאלה שאיני מכירה כלל'.

את הדברים הבאים שלחה לי אפרת בדוא"ל ואני מצרף אותם ככתבם וכלשונם:
"מחמם את הלב לדעת שהרבה אנשים עוטפים אותנו באהבה. שנה טובה ומבורכת לכולכם מאפרת ועומרי ספיבק"

המשך בעמוד הבא

יהודית חדש עברה בצעירותה תאונה דרכים קשה והוגדרה כנכה מאה אחוז. על אף נכותה עבדה יהודית הרבה מאד שנים במחסן הבגדים ותרמה תרומה חשובה לעבודת המוסד. גם כיום, כששוב אינה עובדת, ניתן לראות אותה מסתובבת ברחבי הקיבוץ, אוספת בשקדנות את שאריות האתמול ומברכת את כולם לשלום. על הדרך, היא מכבה 'חשמלים' שמישהו 'שכח' ומרימה כל דבר שעף ברוח לפח המיועד לו. לעולם לא תשמע ממנה דבר ביקורת על אחרים, על הקיבוץ ועל החיים בכלל. שליחות היא שליחות.

עומרי ואפרת ספיבק, חברים חדשים באשדות, נקלעו לבעיה לא פשוטה. לפני למעלה מחודש עבר עומרי, הסובל מבעיה במערכת העיכול, ניתוח בתל השומר לכריתת חלק מהמעין, ומאז הוא נעדר מהבית. לזוג שני צמדי תאומים של בן ובת-זוג אחד בכיתה ט' והצעירים יותר בכיתה ה'. זהר יחיאלי, שהיא הדמות הדומיננטית בכל ארוע בו נחוצה עזרה כלשהי מצד הקהילה, רתמה לנושא מספר משפחות אשדותיות, שמדי ערב מתייצבות, כל אחת בתורה, בבית המשפחה עם ארוחת ערב חמה, על מנת

אנשים טובים באשדות - סוף

נאסר עליה לעבוד. אלא שרינת, כמו שרק היא יודעת, ממשיכה לעשות את שתמיד הצטיינה בו: עזרה למען האחרים, הרבה יותר מאשר למען עצמה. היא נרתמת על בסיס יומי ומסייעת לקשישי בית אחדות להעביר את שנותיהם ברוגע ובשלווה תוך הקשבה, חיוך וסבלנות אין קץ. נתינה נטו.

ויש, כמובן, ולא מובן מאליו, את אותן 'מלאכיות אלמוניות' שמתנדבות לסייע לילודות בשבועות הראשונים שלאחר הלידה, בארוחות ערב מפנקות שמלוות בחיוך של אושר ונתינה אין סופית. רק חברה קיבוצית, שמעריכה את פרטיה ושמה לב אליהם, יכולה לנהוג כך. הפרטה או לא הפרטה? הקיבוץ חי, נושם, ולעיתים אף בועט.

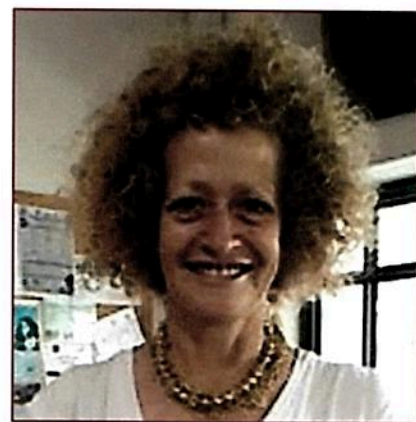
ובראש מבצעי ההתנדבות העממיים עומדת (מי אם לא) זהר יחיאלי הבלתי נלאית, שבתפקידה הנוכחי כמנהלת רווחה עושה הרבה למען הכרה בזכויותיהם של חברים שבמקרים רבים כלל אינם מודעים לעובדת היותם כאלה (תשאלו את שרה הראל...). זו שיחופרת ועושה הכל, והרבה מעבר לכך, לנצח את הביורוקרטיה השוחקת שגורמת לך במקרים רבים להרים ידיים. אצל זהר אין מושג כזה 'להרים ידיים'.

נשמח לשמוע על עוד אנשים טובים שעושים למען הקהילה (וישנם כאלה ברוך השם...). ומתחייבים להביא את סיפורם בפני הציבור.

אבנרון

גינת סולומון, אישה מאד לא צעירה, אבל מלאת מרץ וחיוניות, שמתגוררת בהרחבה, נטלה על עצמה משימה להרתם למען הקהילה על בסיס קבוע. גינת משמשת כתובת עבור אנשים בודדים בקיבוץ, שמחפשים חברה וסביבה תומכת. היא נהנית לשבת עם אנשים להקשיב, לעודד, לתת עצה טובה. בזמן שאחרים מקטרים, היא עושה, כשחיך של אושר נסוך על פניה. נותנת את כולה למען אחרים בלי שום חשבונות של זמן ואגו. כזו היא גינת.

רינת זקצר, אחת הנשים החרוצות שבתוכנו, חלתה לפני שנים אחדות במחלה לא פשוטה. היא היתה מאושפזת תקופה לא קצרה ומאז

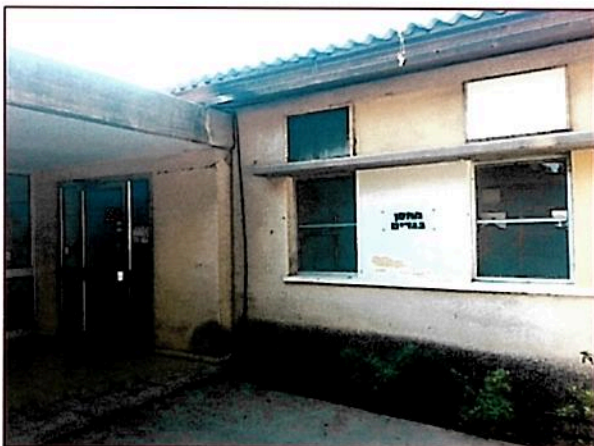
שינויים במגזר ההלבשה

אני יודעת שציפו ממני להביא יותר אנשים לכבס, ושיהיה חסכון מירבי. עשיתי את מה שיכולתי, אך הגרעון של המגזר הוא עובדה קיימת שכנראה לא ניתן לשנות אותה באופן דראסטי. האמנתי שאם יישארו לנו 80 לקוחות נאמנים, גם בהנחה שהמחיר יעלה, נוכל להחזיק את המקום בעלויות סבירות.

ובנימה אישית: המכבסה הקיבוצית זו מתנה שקיבלתי בילדותי, מפארת אתיקה, ואני משתמשת בה ואשתמש בה גם בעתיד ולא חשוב כמה זה יעלה. אנחנו, אורי ואני, התבגרנו, הילדים אינם בקיבוץ, אז כמה כביסה כבר יש לנו? לכן זו מתנה.

אז למה ויתרת?

לא ויתרתי על מקום עבודתי, נאלצתי לעזוב. חשבתי שבעבודתי יש הרבה מן היעילות, אך ברגע שקבעו שאני לא מתאימה, קיבלתי את הדין בהכנעה. אני לא כבדה בקבלת שינויים. אם הכניסו את טלי, כנראה שאין כוונה לסגור את המוסד הזה, היא מסכמת. אורי שיפר: המחסן צריך להיות מקום מזמין שנעים להכנס, מוסד מלכד. אתיקה מתקרבת לשבעים. גיל מכובד, וזה הזמן לצאת לפנסיה.

המשך בעמוד הבא

אתיקה שיפר סיימה לאחרונה עשרים שנות עבודה כמנהלת 'מגזר ההלבשה' (הקרוי גם מגזר הבגד) והעבירה את השרביט ל**טלי גורן**. השבוע נערכה לה מסיבה צנועה, במהלכה נפרדה במילים נרגשות מחברותיה לענף ומהנהלת הקהילה, ואיחלה למחליפתה, אף היא בוגרת מגזר החינוך, הצלחה בדרכה.

כשיוסי בן פורת היה מנהל מגזר השרותים, נזכרת אתיקה, הוא פנה אלי להחליף את רינה פלג במחסן הבגדים, בד בבד עם ניהול המכבסה. בתקופה זו עבדו בענף רינה פלג, דינה אופיר ז"ל, יהודית חדש, גיטה שרון ז"ל ונשים מבוגרות נוספות.

מהלך השינוי, מקיבוץ שיתופי למופרט, שהחל בתחילת המילניום, הביא לכך שחלק מהציבור רכש מכוונות כביסה. בתחילה זה קרה בקצב מתון, אך עם תהליך הרחבת הדירות הוא החל לצבור תאוצה. בארבע השנים האחרונות הלך והצטמצם מספר המשתמשים במכבסה המקומית (חלקם הקטן חיצוניים או תושבי ההרחבה), מה שהביא לעליה ריאלית במחיר הכביסה שעומד היום על 5.5 ₪ לק"ג.

במצב דברים זה של ירידה מתמדת בכמות המשתמשים, נוצר פער שהלך ותפח בין ההכנסות להוצאות (למרות תיקצוב הקהילה) והענף נקלע לגירעון משמעותי, כאשר גם ב'נהרא', שהפכה ללקוח מוביל, נשמעים קולות שקוראים להוציא את הכביסה החוצה, כי בחוץ זול יותר לכבס.

הפרטת הכביסה, נתפס בעיני כההליך מתבקש לנוכח השינויים, אומרת אתיקה, ועל כן נקטנו צעדים של התייעלות בכח-אדם (במחסן עבדו אתיקה ועדה לשם, במכבסה תמי וכרמלה) ותחזוקה בעלויות סבירות של ציוד בן עשרות שנים, כדי להמנע מהשקעות. ברגע שמחיר הכביסה חצה את רף ארבעה וחצי ₪ לק"ג, היתה זו נקודת שבר, שהובילה לרכישת עוד מכוונות ביתיות וכתוצאה מכך לירידת מספר הלקוחות.

חשבתי לתומי שהעלאת מחיר הכביסה הוא צעד נכון, הנהוג בהרבה קיבוצים, אומרת אתיקה, ולא הערכת שצעד כזה עלול לסכן את קיומו של מקום העבודה שלי. במדרכות לעומת זה, דיברו אחרת...

שינויים במגזר הלבשה

מה השתנה מאז?

אני ישנה עד יותר מאוחר, שזה שינוי משמעותי, וקמה רק אחרי שהקפה עם השוקולד מגיע לי למיטה- מנהג שהיה קיים רק בשישי ושבתי, ועכשיו הפך לקבע. לא משעמם לי לרגע: צועדת, קוראת, מטיילת, לומדת. יש חיים אחרי גיל שבעים...

טלי גורן, מחליפתה של אתיקה, עזבה את מגזר החינוך אותו שירתה כמטפלת מובילה משך 33 שנים (מאז שסיימה את שרותה הצבאי ועד ימים אלה). במשך 6 שנים ניהלה טלי את 'אשדוטף' (אחרי רונית) ועשתה זאת בהצלחה רבה. היא רואה בעבודתה הנוכחית אתגר, ותעשה כל מאמץ כדי שהמקום ימשיך להתקיים גם הלאה. מאחר והיא 'סרבנית ראיונות' לא הצלחתי לחלץ ממנה הצהרה כלשהי.

שאול אלטר מנהל עסקי הקהילה, סבור שאין להחזיק ענף שהוא לא כלכלי או שחברי הקיבוץ לא מעוניינים בהמשכו. לאורך שנים. אנחנו מציגים את נושא התקצוב בחדר אוכל, בריכת שחיה, הלבשה, נוי ואולי גם אחרים, וחברי הקיבוץ מאשרים את התקציב.

לגופו של עניין:

- ענף ההלבשה נמצא בשיפור מתמיד למרות תוספת עלויות כמו אגרת ביוב (שנפל עד השנה על המזכירות) בתוספת הפעלת דוד מים (שינפלי עד לפני שנתיים על מתקן המים החמים) והתקצוב נמצא בירידה. אנו נמצאים עתה בשלב של חיפוש לקוחות נוספים ושנת 2017 תהיה עבורנו שנת מבחן.

- עם זאת - רק חברי הקיבוץ יקבעו אם מגזר ההלבשה ישאר או ירד מהמפה.
- העלות המרכזית במחסן ובמכבסה היא עבודה - במגזר עובדים כ- 2.5 ימי עבודה כך שבנושא זה כמעט ואין מה לקצץ.

- אני מאמין שניתן לאזן את המגזר אולם נצטרך לבצע שינויים בהתארגנות.

- לולא 'נהראי', שמכבסים אצלנו למעלה ממחצית מהכביסה, המגזר היה נסגר מזמן, למרות הטענות שהם משלמים מעט מדי. בבדיקה שעשינו לפני כשנתיים, הם יכולים לכבס בחוץ ב-30 אחוזים יותר זול מאשר אצלנו. אנחנו בודקים עתה את המחירים ויתכן שנצליח להעלות לנהרא את המחיר במקצת.

בהזדמנות זו, מבקש שאול להודות לאתיקה על שנים רבות של עשייה במחסן הבגדים ומאחל הצלחה לטלי גורן שנכנסה לנהל את המגזר בהרבה מרץ.

אבנרון

ותודה ליונתן אלטר שהאיר את עיניי

מחסן הבגדים – חמים ותאים

(דברי אתיקה באירוע הפרידה)

תודה לכל מי שבא היום להפרד ממני

אז - במקום לסכם את עשרים השנים שלי במחסן הבגדים ומה שעשיתי בהן - בחרתי לשתף אתכם בעשרים התובנות שרכשתי לעצמי ושאת חלקן למדתי מכס, היושבים כאן.

למדתי -

שעבודת צוות היא מין סוג של זוגיות...

למדתי -

ש.. בלתי אפשרי להדליק את האור במחסן בבוקר לפני עדה לשם - בחורה חרוצה ומקדימה לבוא, גם אם השעה היא 5:45.

למדתי -

שאפשר להגיע לגבורות פלוס ולהשאר גיבורה. כשמדובר ברינה פלג - הגיל אינו משפיע על

סוף בעמוד הבא

שינויים במגזר הלבשה - סוף

למדתי מהטעויות של עצמי דברים מופלאים, רק כשלא עסקתי בהכחשתן, וחוף מהכל – גם הצד החושנועי עבד. למדתי לגהץ במכונה, לקפל בגדים ולחלקם לתאים. עם השנים למדתי לעבוד במחשב ולחייב את החבר על קבלת השירותים במחסן. ונא לא לשכוח: שטיפת המחסן מעולם לא ניתנה למישהו בשכר. הנקיון וכל השאר מאז ומתמיד נעשו בידי הצוות, ואני גאה על כך.

תודות

לדינהליה שכבר לא איתנו. דיברנו על ספרים ובישולים ושרנו הרבה שירים של פעם. והיא ממשיכה איתי גם הלאה. ליוסי אח שלי – תודה על חיבוק משפחתי, יום יום לאורך שנים, בשבע בבוקר על קפה ותופינים.

ולכן החברות שלי – מבטיחה שנמשיך להפגש בכל מקום ובכל זמן, גם אם לא במחסן. אתן אדירות ותמיד נמצאות בשבילי!

לטלי – מאחלת לך את הטוב ביותר כמחליפה. וזכרי שמחשבה פתוחה וגמישה יכולה להביא לשינוי כמו שאת רוצה. לכי על זה ובהצלחה!

ולבסוף – תודה לחברים שנתנו אמון בצוות העובדים, וגם תמיד תמיד ידעו למצוא דרך לומר תודה, זה חימם את הלב. ותודה לכולכם שהכלתם אותי והטענתם אותי בדברים הטובים שבכם. נמשיך להתראות על המדרכות ובשמחות.

ולסיום כמו בשיר:

יושלא יעלמו הדברים הטובים

מענייני, כל יום ויום.

ושנדע להפנים ושנדע להבחין בין הרע והטוב!

אתיקה

התרגיל. רינה חיה את המחסן בכל מאודה הכל, כבר הרבה הרבה שנים. היא יכולה זמינה בכל שעה, ובאופן אישי ומחבק – לה המון תודה.

למדתי –

שתמי ורינת הן צוות מנצח – גם כשלפעמים הצוות היה צורח..

ולך, **כרמלה** – פנים חדשות ורציניות בעבודה, עם חיוך תמידי – מוקדש משפט מהשיר הידוע: כרמלה היי, כרמלה היי...

למדתי –

שלאנשים כוונות טובות, גם כשלא תמיד חשבתי שהן נכונות, ולכן צעדתי על בהונות.

למדתי –

שהתייחסות אישית ומבט ישיר בעיניים – מרחיבות את הלב ופותחות דלתיים.

למדתי –

שויתור מצידי לא בהכרח מעיד על חולשה, אלא דווקא על חוזק פנימי ותבונה.

למדתי –

שהשולחן העגול במחסן הוא רהיט שימושי ביותר. עליו אפשר להניח כוס קפה וסביבו אפשר לשבת, לנוח, להרגע ולשוחח – גם הצוות וגם כל חבר מהקיבוץ שירצה בכך.

למדתי –

שכשאובד לחבר פריט כלשהו – אין דבר יותר חשוב ממנו באותו רגע, ומיד יש לעשות כל מאמץ כדי לברר ולאתר..

למדתי –

שמוסר ציבורי כמו המחסן, ראוי ויפה לקשט ביצירות של חברים: כאלה שאיתנו וכאלה שכבר אינם. ותודה לאמנים שלנו.

למדתי –

שראשית חוכמה – להקשיב, לגלות אמפטיה, גם אם התקשיתי לתת מענה מידי.

למדתי –

שכדאי פחות לבקר, יותר לוותר על להיות צודקת, ולהבין שכל מה שקורה בעבודתי הוא בעצם בשבילי (ולא לי) וזוהי דרך לימוד נפלאה עבורי.

למדתי –

שלהתווכח עם טענות או רגשות – זה בעצם להתווכח עם המציאות, ואז אני תמיד מפסידה, אז כדאי לשנות כיוון.

תרבות אשדות – עושים קהילה

הריקודים, לנועה פריזר על ריקוד הערבה, ולאורן ברגר על ריקוד הלולב. ולכל המשתתפים, הקריינים, הרקדנים והזמרים.

ומה יהיה לנו:

סוכה חברתית – יום חמישי, 20.10, ארוחת ערב וסרט לכל המשפחה, בשעה 18:00 ברחבת חדר האוכל. כל משפחה מתבקשת להביא מנה עיקרית וסלט (מנה עיקרית לא בשרית)

"בירה ונשירה" עם שרה'ה שרון - מוצ"ש 22.10, בשעה 22:00 בסוכה ברחבת חדר האוכל. בירה ונשירה, מוסיקה, ריקודים, אוכל ושתייה.

**בואו – יהיה שמח!
*הכניסה מגיל 18.**

שמחת תורה – יום שני, 24.10 במגרש הכדורסל

29.10.16 שבת - גליל עליון – אוצרות הלבנון

טיול מבוגרים – באוטובוס

מדריכה: חדווה הדר

סוף הקיץ, נעלה לנשום את אויר ההרים הצלול כיון, נבקר בכמה תצפיות יפות ושבילים נסתרים, מקומות עם מסורת ועבר, טעם וריח. הגליל העליון שלמעשה היה תמיד חלק מסוריה הגדולה, יקדם את פנינו בשמחה.

- 8.00 יציאה מאשדות
- עליה לראמה-בית גיאן – מצפה הר האר"י. הדרכה של מדריך מקומי.
- מבית גיאן ניסע דרך כביש מיוחד שחיבר את שני כפרים התאומים ונגלה בדרך אנדרטה חשובה...
- נשוטט בחורפיש – בגרעין הכפר העתיק, כנסיית מרים הקדושה

סוף בעמוד הבא

מה היה לנו:

סיור סליחות לילי בצפת

יצאנו כ-25 נשים וגברים בשעות הערב לסיור לילי בצפת. בין הסמטאות, שמענו על צפת, על הסיפורים מתקופת המקובלים, הקשבנו, ברקע שירת תפילות חזקה, בין הסמטאות הפתיע אותנו נגן כליזמר, מזג אוויר נפלא ואירת צפת הקסומה ליוו אותנו לאורך כל הסיור.

ערב ראש השנה

השנה, התקיים טקס וארוחת חג בחדר האוכל כמיטב המסורת האשדותית. כ-250 אנשים הסבו סביב שולחנות ערוכים וחגיגיים.

נואית שושני ברגר על הטקס והתוכן, אלון טמיר על המוסיקה וההגברה וישי יחיאלי על האוכל.

תודה גדולה לכל העוסקים במלאכה - לנואית וישי, למשתתפים בהקראה ובשירה, **לסמדר ינאי** על לוח החג והתפאורה. תודה גדולה!

ערב כיפור – השתיקות שבין המילים.

בשקט ובעבודה רבה, כבכל שנה, מצליחות ברוריה שרון, סמדר בן פורת ולירון ראובני לייצר ערב כיפור קיבוצי, ערב זיכרון, ערב אינטימי ומכובד. תודה גדולה לכן.

בניית סוכה

למחרת יום כיפור, הוזמנתם, קהילת אשדות, לבוא ולהקים סוכה קהילתית גדולה, מוארת וירוקה. לצערי הרב מעטים בחרו להגיע ולהשתתף. תודה למי שהגיע ועזר בהקמת קירות הסוכה והכנת קישוטים.

ערב סוכות

ביום ראשון האחרון, התקיים ערב סוכות המסורתי בניצוחו של דוד פונדק. תודה רבה לצוות החג – **דוד פונדק מיכל פריזר, מיכל זולטי, יונתן אלתר ונועם שוחט. ליותם בארי** על המוסיקה, **לאיתי דוד** על

תרבות אשדות - סוף

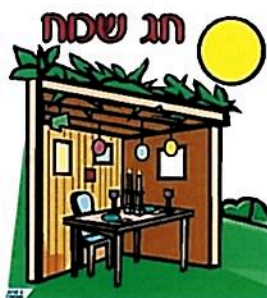
בסוכתו של סבא

ריחות רבים יש בעולם.
אך הטוב שבכולם
ריח הסוכה של סבא.
צמודה לבית הסוכה
מחוץ פה ירקרקה
ורוח ירק בה.
מבפנים היא עטופה
סדין זוהר, ומדיפה
ריח בשמים.

על השולחן בפמוטים
בדומיה נרות דולקים
ורוח חלב טוב.
ולצד הארבעה:
לולב, הדס וערבה
וגם אתרוג זהוב,
לסוכה ריחם תורמים
כל החג, שבעה ימים,
ריח עדנים.

תפוח-עץ וראש של דג,
חלה טבולה בדבש חדש –
ריח מטעמים.
וטיפי טיפונת מענן
מטר ראשון של סתיו בגן –
ריח רענן.
והריחות הנפלאים
מדי שנה שבים, באים
אל סוכתו של סבא.

אמירה ברזילי

- שהוכרזה לאחרונה ע"י הותיקן, / נכיר את העדה הדרוזית ונתוודע לחלק הנוצרי של הכפר, לרוקמות התחרה...
- בגבול לבנון נערוך ביקור במצפה מתת אצל יובל תלם נפח אמן, עבודות ברזל יפות.
- הר אדיר – נעלה רגלית לתצפית על מרחבי קרבות מלחמת לבנון השנייה – מרון א-ראס, בינת גיבייל, עיתה א-שעב. נזכור את נופלי מלחמת לבנון השנייה מעל תצפית חדשה ומדהימה.
- משם נרד לשבור רעבונו בארוחת צהרים בחצר גלידה בווזה בסאסא.
- נחזור דרך עוקף עכברה לאשדות.

הטיול כולל קטעי הליכה קצרים בלבד ורובו בישיבה.

מה מביאים: נעלי הליכה, מים, כובע, עליונית קלה (למעלה קר), ארוחת בוקר וצהריים.

כמיטב המסורת... נאכל ביחד, נפרוש את האוכל על שולחן משותף ונתכבד ונאכל מהמטעמים של כולנו.
מחיר למשתתף: 90 ש"ח.
המחיר כולל: הדרכה, אוטובוס, וכניסה. הרשמה אצל עדי במייל
tarbut.ashdot@gmail.com
או בנייד 050-8651943

חג שמח ומועדים לשמחה עם הרבה עשייה

עדי

ארכיון אשדות יעקב איחוד

ידיעות המזכירות מתוך יומן 708 מיום

19/3/1940

מחסן הבגדים

באסיפה האחרונה היה המשך הדיון בשאלות מחסן הבגדים. הדעה הכללית היתה שיש לרכז את כל החפצים הנמצאים בחדרי החברים לתוך מחסן הבגדים והשליטה על החפצים תהיה ברשות המחסן. קבלת ההחלטות נדחה לאסיפה הבאה, בתחילתה, מתוך רצון שבהחלטה ישתתפו חברים רבים.

המזכירות מציעה לקבל את ההחלטות

דלקמן:

1. מחסן הבגדים הוא כללי ומשותף לכל החברה.
2. כל החברה צריכה לסייע להכנסת העיקרון הזה בחיים. לשם זה מחוייבים כל החברים להכניס למחסן את בגדיהם וחפציהם הנמצאים אצלם בשימוש פרטי ובלי ידיעת או הסכמת המחסנאיות.
3. דין המתנות הוא כדין יתר החפצים הנמצאים בשימוש פרטי ולכן הן צריכות לעבור את ביקורת המחסנאיות.
4. חברים הנכנסים למשק מוסרים את כל חפציהם למחסן הבגדים. בשנת המועמדות שלהם נמצאים בשימוש רק אותם החפצים הדרושים לחבר זה, והיתר נמצא בתוך חבילה מיוחדת בלי שימוש. עם אישור החבר והעברתו לחברות עוברים כל חפציו לרשות המחסן.

סוף בעמוד הבא

מחסן הבגדים בשנת 1940

היכן נמצאת הנוסחה המאזנת בין הפרטת יתר ועודף שיוויון? בין אפס ערבות הדדית וערבות הדדית חונקת? בין קפיטליזם הדורש שכל הזמן כל אחד יסתדר לבד ובין סוציאליזם הדורש שכולם כל הזמן יסתדרו ביחד? הקיבוץ כישות חיה הוא אחד הניסיונות המובהקים בתולדות האדם שניסה למצוא את הנוסחה החמקמקה הזו והתמודד עמה מאז שנוסד ומתמודד עמה עד היום. אפשר לבחון התמודדות זו דרך כל אחד מהמוסדות המרכיבים את הקיבוץ והעוסקים ביחסים בין הפרט לכלל, וביניהם גם דרך מחסן הבגדים.

לרגל השינויים במחסן הבגדים ותשומת הלב שמקדישים למוסד זה בעלון הנוכחי, להלן שתי כתבות בנושא שהופיעו ביומן אשדות ב-1940. החתומה בכתבה השניה היא יהודית לדרמן. יהודית עזבה את אשדות בשנת 1950, ביחד עם בעלה יעקב גרדי, ובנם אמנון גרדי, שנולד באשדות, הציג מצוירו בתערוכת ה-90 בבית גבריאל.

תודה לאירית גל על הסיוע בהכנת הכתבה.

חג שמח,

שאול ינאי

ארכיון אשדות איחוד - סוף

יכולתנו את כל היקף חיינו – הרי ברצוני לענות על כך: שאלת זו תמצא את פתרונה בלאו הכי לפני כל יתר השאלות, כי במקרים בודדים רק מתווספים חפצים חדשים במידה ניכרת, בה בשעה שה'רכושי' הולך ובלה משנה לשנה. ובינתיים הרי החבר היעשירי אינו זקוק לתקציבו ואפשר להשתמש בו לטובת הכלל. יש למעשה מספר חברים שנמצאים כבר מספר שנים במשק ולא קיבלו מן המחסן מלבד בגדי-עבודה ולא כלום, האם לא חסכו למשק הוצאה?

ולבסוף: יש סגנון חיים בקיבוץ אשר מחייב את כל הציבור גם בשטח זה. כאן אין אפשרות של משטר כפיה, אבל רגש הטקט של היחיד יאסור על עצמו להבליט הבדלים גדולים בינו ובין החברה ולגרום לקנאה.

יהודית ל.

מלל טוב!

ליפה ואיכה סוסן

להולדת הנכדה - ירדן

בת לליאור ולעיבולת

מלל טוב למשפחה!

5. השליטה על רכוש מחסן הבגדים היא אך ורק בידי המחסן. למחסנאיות יש הרשות המלאה להשתמש בכל הבגדים והחפצים לפי ראות עיניהן.

6. מתפקיד המחסנאיות הוא לסדר את התאים של כל החברים במידה שווה ומספקת, לפי אפשרויות המחסן ולפי גבוה התקציב לאספקה.

לשאלת המחסן מתוך יומן 708 מיום

19/3/1940

עלינו להודות שהויכוח על המחסן הכה גלים בחברתנו. ודווקא החלק השותק באסיפות מתווכח בינו לבין עצמו על צדקת הדרישה לריכוז כל הבגדים במחסן.

לפי דעתי צדקה אהובה בסיכום דבריה – "המחסן הכללי לא יתעשר מחפצים מספר של חברים שהשתמשו בהם כבר שנים, ואשר ע"י זיכרונות קשורים אליהם קשר פרטי".

אבל אם נרצה להעביר את השיוון בלי התחשבות התועלת המעשית למען אידיאל השיוון כשלעצמו (דברי מרים גרינברג), נדמה לי שנשגה בזה משגה חמור: הרי אם נקח שטח בודד זה, שהוא אמנם חשוב כאחד השטחים המהווים את מבנה חיינו – ונרצה כאן להעביר באופן מלאכותי קו משווה – האם באמת נשיג את השיוון המקווה? הרי הרכב חברתנו, חברת עולים מארצות שונות ומתנאים שונים ממילא יקבע עוד ילדור המדבר' הזה שינויים ואי-שיוון ביחס להרבה שטחי חיים. מדוע לקחת את החולצה היתרה ולא את הרדיו ואת הספרים? וגם זה, לפי דעתי לא יפתור את שאלת השיוון, כי הרי השיוון הוא פרי חינוך פנימי בעיקר, שיכול להתבטא בחיי רוח עשירים ועצמאיים יותר, זכרונות ורשמים, נסיעה וכו'.

נקל על עצמנו יתר על המידה אם נשים את לבנו אך ורק אל אי שיוון זה. ואם באים להשיב לי: נתחיל בזה לעת עתה ונקיף לפי

קוֹפָה שב הביתה

בכיפור, שייך לאישה ממוצא רוסי שאף פירסמה פוסט בענין זה. תקוותי נכזבה.

ביום חמישי, למחרת כיפור, בסביבות ארבע אחר הצהרים מצלצל הטלפון. 'שמי גיורא היימך, מציג את עצמו האיש שמעבר לקו, 'אני וטרינר מהעיר חולון. יש אצלי פה כלב קטן פקינז ששמו קוֹפָה (כך במקור) שנמכר לאישה מאד נחמדה שבהא אלי לחיסון ומצאתי על פי השבב שהכלב שייך לך, והוא חוסן בחודש אוגוסט האחרון. הודיתי בהתרגשות לווטרינר הנחמד וביקשתי לשוחח עם הגברת. 'קוראים לי מיטלי היא הציגה את עצמה. 'את הכלב, שהוא מתוק ומקסים, מצאנו בכפר שיבלי בתנאים מאד לא טובים ושילמנו הרבה כסף להוציא אותו משם. 'הסתבר שאותה אישה התגרשה לא מכבר, וכדי לרכך את המכה החליטה לקנות לבנותיה הקטנות כלב חמוד. ראיתי מודעה באתר 'יד שתיים של גור פקינז, סיפרה האישה. הוא קרא לעצמו 'יוסי ונשמע בטלפון בן אדם נחמד. בהתחלה הכווין אותנו לכפר תבור, ואז כשהגעתי לשם, אמר לי בואי עכשיו לכפר שיבלי, מרחק כמה דקות מכאן. הבחור חיכה לנו בכניסה לכפר. עלינו בעקבותיו במעלה הכפר הציורי והגענו למכלאה עם הרבה כבשים ועוד חיות. הוא אמר לי שהכלב בן תשעה חודשים ושלושה שבועות. יש לי הקלטות של הבן אדם. הוא ביקש עליו קרוב לאלפיים ₪ ושילמתי לו את מלוא הסכום. לאחר הקנייה עשיתי לו ביטוח. מה שעמד לנגד עיני זה הכלב והבנות.

בו ביום שלחתי לכתובת את חתני (בעלה של הדר) ופדיתי את קוֹפָה במחיר אסטרונומי במושגים שלי. לאישה היה קשה להפרד מהכלב החמוד, שהיא ובנותיה נקשרו אליו בתוך ימים אחדים, ואף לקחו אותו למספרת כלבים כדי לשוות לו מראה אצילי יותר. קוֹפָה חזר הביתה, לאשדות, מסתגל במהירות למציאות החדשה-ישנה, וכמה חבל שאינו יכול לספר על מעלליו מאז נגנב ועד

הסוף בעמוד הבא

הסיפור מתחיל לפני כחודש וחצי. במהלך 'חג הקורבן' מתארחות ב'נהרא' מספר משפחות מוסלמיות. ביום חמישי, הוא היום שבו נוטשות רוב המשפחות, אני מגלה שקוֹפָה, כלב הפקינז המסור שלי, מבושש להגיע. לעת ערב אני מגביר את החיפושים וכך גם בימים הבאים, אך ללא תוצאות. תוך כדי כך נודע לי שכלב פקינז נוסף ('שוקו' של משפחת לוינ בהרחבה) נעלם אף הוא.

בשלב זה, כשהחיפושים מעלים חרס, והסיכוי שקוֹפָה נגנב הולך וגדל, ביקשתי מהנהלת האירוח הכפרי מידע על המשפחות ששהו כאן בתקופת חג הקורבן במטרה ליצור איתן קשר ולנסות להשיב אלי את האבידה. מההנהלה מסרו לי שאין ביכולתם לאתר את פרטי המשפחות ששהו כאן, וחוף מזה לא יעלה על הדעת שמי מהן נטל את הכלב, כי הרי ידוע שמוסלמים אינם חובבי כלבים בלשון המעטה. ברגעים אלה של אובדן, עוטף אותי צער עמוק, וכל רחש או נביחת כלב מקפיצים אותי מיד אל המרפסת.

ככל שהימים נוקפים והסיכוי שקוֹפָה יחזור בכוחות עצמו הופך לאפסי, אני מתחיל להרהר באפשרות לאמץ כלב אחר שיקל על בדידותי.

במהלך צום כיפור אני מקבל הודעת ווטסאפ שמועברת אלי באמצעות דניאלה עידו (תודה דניאלה) אודות בחור מטבריה שהפיץ ברשת החברתית תמונה של פקינז הדומה דמיון מפתיע לקוֹפָה, שנראה מסתובב ללא בעלים ברחוב שלמה המלך בטבריה. עם צאת כיפור נסעתי לכתובת האמורה אך לא מצאתי דבר. למחרת התברר שכלב הפקינז שצולם

הללויה!!! "שקיקי"

קופה שב הביתה – סוף

עם כניסת השנה החדשה היא שנת תשע"ז
התברכנו באותן תיבות "שקיקי" הסובבות
את כל ישובינו,

וזאת התמונה:
*שקיות שחורות: להלן "שקיקי"
מכסות את דשאינו ואפילו מעופפות מעלינו.

*ערמות, בגוני חום שונים: להלן קקי
הכלבים ללא בעלים,
המוכנות למדרך רגלינו, מזה דורות ושנים.

ולאלוהים פתרוניים איך מוצאים את הדרך
לחבר בין ישנים לחדשים.

ולנאי והיינו זוכים לקיים את מצוות:
"ישן (קקי כלבים) בעזרת חדש (שקיקי) תוציא"

או כמו שנאמר: "הדרך לגהינום רצופה
בכוונות טובות",
ובעיקר בלחצים שקשה לעמוד מולם.

וסליחות לכל העושים במלאכה
שנה טובה
חג שמח
לכל העם
ולק"ק אשדות יעקב על כל שלוחותיה.

ברוריה

ששב הביתה. מבחינתי, זו סגירת מעגל
מטורפת שלא האמנתי שאגיע אליה, ואני
מודה לכל מי שעזר ותמך בי בימים הקשים.
'שוקו', כלבם של משפחת לוי מההרחבה
עדיין לא שב, ובמשפחה מקווים שבעקבות
גילוי של קופה, יימצא אף הוא בריא ושלם
בהקדם.

אברון

הטור השביעי / נתן אלתרמן

תן לנו שנה אחת של שקט אמיתי
שנה של לובן הפריחות וירק הדשאים
שנה של להט אהבות וחום תנור ביתי
ושנדע רק פעם מהו טוב ומה נעים.

שנה ללא קולות שנאה וזעקות השכול
ללא מראות הדם ללא הלמות תופי המלחמה
ללא הפחד המשתק של הנורא מכל
ללא צחוקו של העתיד אשר נטמן באדמה.

הן לא ביקשנו לנו אוצרות של ממלכות
לא אושר עילאי ומכוניות פאר
קורטוב אחד של שקט אמיתי ולובן של פריחות
אשר נוכל בהם בלאט להתהדר.

להתרגש כפעם מריחות הסתיו
לדהור אל האושר כשריקת רכבת
לבנות לנו סוכת שלום עכשיו
ולהיות בה ראויים לשבת.

”השביל הזה מתחיל כאן”...

הוא נפטר והספיק לממש רק חלק מתכניותיו. אחיו דני שנרתם לאחר מותו של שאול לממש את חזון מגדל המים הלך גם הוא לעולמו בחטף, ובכך נסתם הגולל על התכנית.

יפה עשתה המשפחה שדאגה להנציח את שמו של שאול במקום אותו חלם ויזם, ההנצחה כולה נעשתה ע"י המשפחה ובמימונה, בסיועה הטכני של המועצה לשימור אתרים.

האתר שודרג לאחרונה בסיוע חברת החשמל, באפיק תעלת האפס שייבש עם השנים, מוזרמים ושוצפים מי הירדן, שהוסט ממסלולו הרגיל, וחוזר אליו לאחר הסיבוב שעשה באתר שלנו.

עם שוך החום הגדול, אני ממליצה לרדת ולהתפעל בפעם המי יודע כמה מיפי המקום.

ברכה פונדק

ואסתר שימרון מוסיפה:

שאול, שניהל את אתר נהריים לצד האירוח הכפרי, חשב רבות כיצד לפתח את המקום כדי למשוך אליו מבקרים. באחד מביקוריו אלה, סיפר לבנינו מתן, שבכוונתו לעקור את הקנה שצמח שם פרא ולשם כך גייס את נוער נעלי"ה. לאחר שהשטח נוכש החל שאול בהטויית 'שביל הסכרים' ורתם את קק"ל לצורך ביצוע מקצועי ומדוייק של העבודה, שתאפשר מעבר סדיר של אלפי מבקרים.

מאחר ורעיון שימור מגדל המים ירד מהפרק, היה לי חשוב לי להציב שלט בתחילת שביל הסכרים ולהסב את שמו ל'שביל שאול'. פניתי בעניין ליחברה לשימור אתרים ולמנכ"ל עמרי שלמון, שהיה מיודד מאד עם שאול, וזה הציע שהם יבצעו את השלט ואני אדאג למימונו, משום שהחברה מנציחה רק מבנים ומפעלים ציבוריים.

סוף בעמוד הבא

השבוע ירדנו עם חברים לאתר נהריים, פסענו בשביל היורד מן הדרך החדש לעבר הסככה המוצלת, במחצית הדרך נגלה לעינינו שלט חדש, כחול, מעוצב ברוח השלטים של המועצה לשימור אתרים, בכותרתו מופיע הכיתוב "שביל שאול", ובהמשך על האיש ופעלו, על שאול שימרון ועל חלקו במחשבה וביצוע של שביל הסכרים.

שמחה וגאווה מילאו אותי.

שאול שראה את הפוטנציאל התיירותי שיש במקום כאשר ניהל את האירוח הכפרי באשדות, ניכש במו ידיו, בעזרת בני נוער שגייס למטרה זו, את צמחי הקנה שגדלו שם פרא, והחל להתוות את השביל, לו קרא "שביל הסכרים".

שאול גייס את הקרן הקיימת לביצוע החלק המקצועי, ובכך הפך השביל ראוי להליכה למבקרים הרבים שהגיעו ליהנות מיופיו המרהיב של המקום.

לשאול היו הרבה רעיונות טובים, ביניהם שדרוג מגדל המים והפיכתו לאטרקציה תיירותית, אבל שירת חייו באמצע נפסקה,

שביל שאול - סוף

מצל טוב
 לאתו ואבנר רון
 להולדת הנכד - אורי
 בן לאיתי וצומר
 מצל טוב המשפחה!

מצל טוב כפול
 לאמיקי הימן ונתן דותן
 להולדת הנכד
 בן אנדה ושיר - פלג
 להולדת הנכד - ען
 בן אנצ'ר וויקה
 מצל טוב כפול לכל המשפחה!

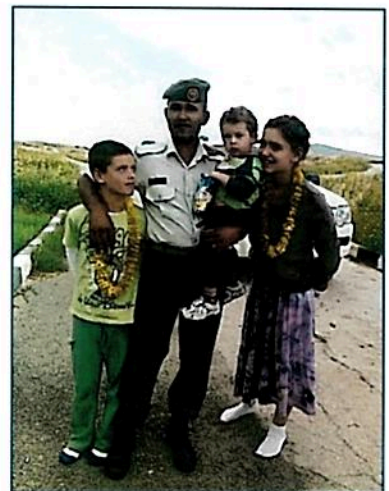
מצל טוב
 אחיה וראובן כהן
 להולדת הנכדה
 לפני ותם כהן להולדת הבת
 מצל טוב לכל המשפחה!

פניתי למזכירות אשדות, אבל מאחר ולא היתה שם תמיכה רחבה מספיק, החלטתי שהפרייקט יהיה משפחתי. למרות שמימון השלט היה פרטי, עמדתי על כך שבראש השלט יוצב הלוגו יתיירות נהריים אשדות כי ראיתי בכך המשך לפועלו של שאול. אני מזמינה את החברים לצעוד ב'שביל שאול' ששודרג לאחרונה, ובהחלט מתאים וראוי לייעודו כפי ששאול רצה.

אני גאה בכך שתזונו של שאול זכה להתגשם 15 שנים לאחר מותו.

אסתר

ובשולי הדברים:
 לפני כשבועיים חזר עורך העלון לאחר הפסקה ארוכה מאד להדריך ביאי השלום. האמת, התגעגעתני. המפגש המחודש עם חיילים ירדנים, שחלקם זוכר אותי מהעידן שקדם לסגירת הגשר, עשה לי טוב. מקווה שגם להם. ואז מצאתי באלבומים הישנים שלי, תמונה שמבטאה יותר מכל את כיסופי השלום: חייל ירדני במדי יצוג שמחבק ילדים ישראלים, כשלצווארם מחרוזות מפרחי חרצית. מה יותר טבעי מזה? מה יותר שלום מזה?

ליגה עילית

גיבורות 'סופת חול', אותנו כתבה וביימה עילית זקצר, הן שתי נשים. בסצינת הפתיחה מארחת האישה המבוגרת את החתונה של בעלה שמתחתן עם אישה שניה, ובמהלך אותה חתונה היא מגלה שבתה לילה (הגיבורה השניה) פגשה בחור באוניברסיטה והחלה לנהל עימו קשר סודי מאחורי הגב של משפחתה. הסרט מספר כיצד שתי הנשים מתמודדות עם שתי דרמות שקרו במשפחה בו זמנית. את השאר תגלו בעצמכם במהלך הצפייה.

עילית זקצר, היא בתם של אמיר (בן אשדות איחוד) וחוה זקצר המתגוררים ברעננה ונכדתם של נחמה ז"ל וצביקה זקצר ז"ל - בנו הבכור של קיבוץ אשדות יעקב איחוד. ונינתם של ראשוני אשדות בלה ומאיר זקצר ז"ל. לאחרונה יצא אל האקרנים סרטה החדש והראשון באורך מלא, 'סופת חול' - דרמה העוסקת בצעירה בדואית הנאבקת על זכותה להיות עם יקיר לבה למרות התנגדותו של אביה. הסרט שסחף איתו ביקורות מאד מפרגנות, זכה בפרס אופיר ונבחר לייצג את ישראל בתחרות על פרס האוסקר לסרט הזר הטוב ביותר. ב ר כ ו ת י נ ו.

מאז שצביקה ונחמה הלכו לעולמם, וצאצאיו רונן ודורון עזבו גם כן, ממעטת עילית לבקר באשדות. אני מגיעה בעיקר לאזכרות, אבל אשדות היא חלק גדול מהחיים שלי, משום שביליתי בה הרבה מאד מהילדות.

הקשר עם הפזורה הבדואית, מתארת עילית, התחיל בעקבות אמא שלי שהתחברה אליהם לפני עשר שנים וגררה את כולנו אחריה. את התסריט כתבתי בהשראת הרבה מאד אנשים שפגשתי והרבה דברים שחוויתי עם אותם אנשים במהלך עשר השנים האלה. 'סופת חול' אינה מטאפורה. במדבר היא מתרחשת כמעט כל יום והיו תקופות שבגלל תנאי הראות הקשים לא ניתן היה לצלם כי הכל מסביב אביך וכבד, ואז, כאשר הכל מתפוגג, נדמה כאילו לא היה שום דבר, ואתה הולך על שכבת חול חדשה שזה מקרוב נוצרה.

הסרט דובר ערבית (שמתורגמת לעברית) ורוב גיבוריו הם שחקנים ערבים, שהיו צריכים ללמוד לדבר בהגייה בדואית נכונה. עשיתי ליהוק בכל רחבי ישראל שנמשך שנה שלמה עד שמצאתי את מבוקשיי. בסרט מופיעים גם מספר בדואים אותנטיים אבל אלה מיעוט.

איך קיבלה הקהילה הבדואית את היצירה? הקרנתי את הסרט לאנשים בדואים שהיו מקורבים להפקה, ואלה התרגשו והיו גאים להיות חלק ממנו. בדואים רבים מבקרים בקולנוע, יש 3 כאלה בדרום, והתגובות בפייסבוק היו מאד מאד טובות. בין התגובות: "זה כמו לראות מציאות דרך המסך" או "למה אין חלק שתיים"? יש כאלה ביניהם שמנתחים אותו אחד לאחד ומבינים בדיוק למה התכוונתי.

למרות שהיו הערכות שהסרט הולך להצליח בענק, ומבחינתי זה הגשמת חלום, ניסיתי לא לחשוב קדימה מדי, אומרת עילית, ולהתרכז בעבודה, ובכל פעם ששאלו 'לאיזה פסטיבל את רוצה לבוא' אמרתי 'עזבו פסטיבלים תנו לעשות סרט'. ניסיתי להיות עם רגליים על הקרקע ולא לחשוב רחוק מדי. הסרט 'סופת חול' הפך למנצח הגדול של טקס פרסי אופיר - עם זכייה בשש קטגוריות, והיעד

סוף בעמוד הבא

ליגה עילית - סוף

חגי תשרי / דודו ברק

שוב מופיעים חגי תשרי,
מעל ענן לבן,
נר הנשמה וקול נדרי,
הדבש והתפוח.
תקיעה, תרועה, שלושה שברים,
בתוך שופר קטן
ודף הלוח הנישא ברוח.

ראש וראשון – ראש-השנה
בניחווחות תינוק,
בכנף טלית לבנבנה,
חובק עצמו נינוח.
ואחריו, יום כיפורים,
דומע ועמוק,
נועל את שעריו בכל הכח.

חגי תשרי, חגי תשרי
הכל לפני
חגי תשרי, חגי תשרי
מול יום הדין
וכל כולי

ואחרי התענית
יגיעו האושפזין,
אל הסוכה הצבעונית,
סוכת דוד המלך,
עם אתרוגים וערבות,
לולב והדסים,
שאינ מופלא מניחווחם של אלה.

אחרונה בהדרה,
תקיף את כל העירף
שמחה גדולה, שמחת תורה,
שמחת הפלא ופלא.
בהקפות מרחפות,
תשוב לכאן בשיר
ובריקוד סובב את כל הפלך.

חגי תשרי, חגי תשרי..

הבא הוא האוסקר הזר. זו היתה עבורי שנה מדהימה מכל בחינה מסכמת זקצר. הכל נעשה יותר ויותר גדול ואני מתקשה לעכל. בימים אלה כשהסרט מוקרן במקומות רבים בעולם וגורף הצלחה מסחרית ותודעתית, טסה עילית למספר מדינות, בהן צרפת הודו וארה"ב, שם תפגוש בימאים ושחקנים ידועי שם, שבודאי ישפרו את סיכויו של הסרט להגיע הכי גבוה שאפשר. גם באשדות היא מקבלת תשבחות חמות (הסרט מוקרן ב'בית גבריאל') שמועברות אליה דרך המשפחה.

מתחילה לפנטז על הסרט הבא?

למרות שיסופת חולי תופסת חלק גדול מהחיים שלי, וקשה לעשות משהו בזמן הזה, יש דברים חדשים שרצים בראש. מאחלת לעצמי להשתקע בחזרה בחיים ולהתחיל לעבוד על הפרוייקט הבא.

מכאן נאחל לעילית ולסרטה – הרבה הצלחה באוסקר!

אבנרון

קנטרוביץ כמשל

'חלקת קנטרוביץ'. חסרה רק אבן בזלת עם שמו של האיש כדי שהזיווג יהיה מושלם.

כשאתה מסתובב בעמק אתה מגלה לא מעט חלקות הנושאות את שמם של חקלאים. אחדים שעבדו עד אחרון ימיהם, כמו קנטרוביץ, אחרים שנפלו במערכות ישראל. אחת מהן, אולי היפה מבין כולן, ניצבת אל מול אפיק הירדן וקרויה על שמו של משה להב (מוסה) מבית זרע - חקלאי מפואר שעבד עד יומו האחרון ומת בשדה בגיל 83.

באשדות זה משום מה לא עבד. פעם פניתי לאריק ראובני, בהיותו מזכיר בקדנציה ראשונה, והעליתי בפניו את הרעיון להנציח את חקלאי אשדות, ולו את המפוארים שביניהם, באופן דומה למקובל בעמק. אריק שחשב על העניין לעומקו, סבר שנכון לעשות כן, אבל בה במידה יש להנציח את התופרות, הכובסות, הארכיונאיות ואת עובדות המטבח, כי עבודתן המסורה ראויה להערכה לא פחות משל אנשי השדה. אריק של הקיבוץ השיתופי חשב שאסור לאשדות 'להפלות' בין מגזרים, לא כל שכן בין עובדים באותו מגזר, ולכולם יש זכות שווה להיות מונצחים.

השנים חולפות, רוב קיבוצי העמק מזמן תחת הפרטה ועדיין ממשיכים במסורת של הנצחת חלקות על שמם של חקלאי מופת.

ורק אשדות שותקת...

אבנרון

ישראל קינן (קנטרוביץ במקור) נחשב לאדם חרוץ ומתמיד שעבודתו קודש. שנים עבד בכרם וניהל את הענף בשקדנות של קולאק. בשנות השמונים הראשונות כאשר הוחלט לחסל את הכרם מפאת רווחיותו הנמוכה, המשיך קינן לגדל ירקות אורגניים עבור חדר האוכל, אותם טיפח במרץ ובשקדנות רבה, כדי לחסוך למשק הוצאה מיותרת.

במקביל, נטל על עצמו קינן (אז כבר פנסיונר) לטפל בחלקת אבוקדו הסמוכה לאפיק הירמוך ולעשות זאת בכוחות עצמו כולל קטיפה. החלקה, ששטחה נאמד בכ-30 דונם הפכה למצטיינת מבין כל חלקות האבוקדו באשדות (כ-300 דונם באותם ימים) וקנטרוביץ הזקן שכבר חצה את גיל שמונים, ראה ברכה בעמלו, בעוד שאר חלקות האבוקדו נותנות יבולים נמוכים עד כדי גיחוך. כאשר חלה קנטרוביץ וכוחותיו לא עמדו לו לצאת לעבודה, החליטו פרנסי הענף של אותם ימים להזמין מסור מיכני רתום לטרקטור, ולקפד את ראשו של צמרות העצים לגובה אחיד, 'כי כך אמרו המדריכים'. המסור, שלא ידע רחמים, דיכא את העצים שהפכו עד מהרה לכלורוטיים (צהובים) והיבול הצטמק אל מתחת לסף הכדאיות הכלכלית. כעבור שנים אחדות החליטה הנהלת אשדות לחסל את ענף האבוקדו יחד עם חלקתו של קנטרוביץ, ממנה נותר צריף בודד אותו בנה האיש במו ידיו, ושם שמר את סודותיו. עם מותו, גם הצריף נעלם. אולי עלה באש? מי זוכר.

לימים הפכה אותה חלקה מפוארת למטע בנות והיום היא חלקת תמרים הקרויה

סרטן=מוות? זה תלוי גם בנו!! **עמליה ממליצה על ספר חדש**

מרשה לעצמה להתיר את הרצועה ולשנות מעט את התזונה, היא חווה נסיגה משמעותית בבריאותה, ואז חוזרת ל"דרך הישר" שהוכיחה את עצמה יותר מכל הקרנה או כימותרפיה.

לסיכום: התרשמתי לטובה מהספר ומהיכולות והאפשרויות שהיא מספרת עליהם. ברור שזה לא פשוט וזה גם מצריך משאבים כספיים, כדי להגיע אל אותם מטפלים=מרפאים, וללכת לאותם שיעורי יוגה או ציי-קונג. רצוי שבמצבים אלה תהיה תמיכה מצד בני משפחה שיכולים לעזור בהסעות למשל, כי המאמץ משתלם ובסופו של תהליך המחלים ממשיך את חייו למרות בשורת האיוב של רופאו. ישנם כאלה החיים למעלה מ-20 שנים יותר ממה שקצבו להם הרופאים כשהם בריאים לגמרי או המחלה נמצאת על "אש קטנה", ויש יכולת לתפקד בבית, עם הילדים או בעבודה, כלומר חיים וגם נהנים.

בסוף הספר מבקשת הכותבת מקוראים שעברו בעצמם חוויות דומות או מכירים מישהו שעבר, שיכתבו לה.

האי-מייל שלה

dorit.rishoni@gmail.com

הספר נמצא בספריית אשדות

העיקר שנהיה בריאים כולנו - חג שמח,

עמליה דיין בת-ארי

בדרך-כלל, ברוריה היא זו שמדווחת וכותבת על ספרים. הפעם אני רוצה לספר לכם על ספר יוצא דופן, שמאוד שימח והרשים אותי.

שם הספר להפוך את כל האבנים: סיפורים יוצאי דופן של מחלימי סרטן בישראל / מאת דורית ראשוני- מנדיל בהוצאת "פוקוס"

הכותבת היא בחורה שחלתה בסרטן השד (אחת מ-8 נשים בישראל עלולה על פי הסטטיסטיקה ללקות במחלה).

מה שמרתק הוא שאשה זו החליטה, אחרי שקבלה הקרנות כמקובל, והמצב רק החמיר, לנסות מה יש לרפואה המשלימה להציע. היא ניסתה ו...ראו זה פלא- מהלך המחלה נעצר. למרות שהמחלה תקפה אותה מספר פעמים היא לא התייאשה, חיפשה עוד ועוד, ובין השאר החליטה לראיין אנשים שנתקלה בהם במהלך הטיפולים ולשאול כיצד הם מתמודדים עם המחלה, ומראיונות אלה נוצר ספר שהיא החליטה להביא לידיעת הציבור.

היא ראינה גברים ונשים שחלו בסוגי סרטן שונים כמו סרטן הערמונית, המעי הגס, השחלות, מלנומות, סרטן המוח ועוד; בתוכם כאלה שהרופאים נתנו להם תוחלת חיים של חודשים ספורים ועד שנה. אלא שאותם חולים החליטו להלחם ולהפוך כל אבן כדי למצוא מרפא למחלה הארורה.

דורית עצמה ניסתה מהפך בתזונה, דרך שטיפות של קולון, שתיות מיצים למיניהם וגם מיץ של עשב החיטה הירוקה. אחרים בחרו בספורט, יוגה, ציי-קונג או תאי-ציי וגם טיפולים אצל פסיכולוג מתוך הבנה שאלה מנקים את הגוף מכל הרעלים שהכנסנו אליו במשך השנים, וכן את הנפש, מכל מיני דברים שמפריעים לה.

בסוף הספר צירפה המחברת שמות של האנשים ושל המרפאים שונים שעזרו להם. היא חרשה את הארץ לאורכה ולרוחבה, הגיעה לגליל, לכנרת ולדרום, כאשר המסר הוא שצריך להפוך כל אבן הנקרית בדרככם ולא לוותר לסרטן. עוד היא מספרת שכאשר

טיסה 782 אפי שלו (המשך)

להחנות מטוסים מול הוויטרנה של הטרמינל.

תודה.

סופסוף זזים.

קולו המתכתי והלא ברור של הדייל הראשי נשמע במערכת הכריזה. הוא ביקש להדק את החגורות ולכבות את מכשירי החשמל. כולל טלפונים, מחשבים ניידים, טוסטרים ומייבשי כביסה, כיוון שזה מפריע לטייס להתרכז בהמראה.

יש סברה שפעם מישהו לחץ על ה - "ENTER" במחשב וקרה אסון. אני לא מומחה במכשירים. אבל חבר קיבוץ שמבין, הסביר שלחיצה על ה "ENTER". סוגרת / פותחת

מעגל חשמלי שבדרך מסתורית מגיע למערכת הבקרה של המטוס. שנותנת הוראה למערכת חימום החביתות במטבח להעלות את החום, להדליק את האורות בתא הנוסעים, לפתוח את המדפים, להרים את הגלגלים, לגרום לדיילות לסגור את הוילון בין המחלקות, ולבסוף להקרין את סרט הבטיחות הבלתי נמנע. אכן פעולות מסובכות שמטוס חדיש לא יכול לעמוד בהן.

ההמשך עוד יבוא. צפו להפתעות...

אפי שלו

עלינו לטיסה חזרה ארצה. המטוס עמד עם חרטום מול הטרמינל. כל הנוסעים עלו, נחגרו, מביט ימינה שמאלה. לתהות על קנקנו של הנוסע ליד. והמטוס לא זז כמעט 15 דקות.

למה? לדעתי בגלל ה-R

לא תאמינו – מטוס חכם יודע לעשות הכול באופן אוטומטי מושלם. ללא מגע יד אדם (שבדרך כלל ישגה). למכונה המעופפת המופלאה הזו אין הילוך אחורי. למיצובישי - יש.

לטויוטה – יש.

עמית - בגיל שנה כבר זחלה ברוורס.

אתם רציניים? למכונה המופלאה הזאת שטסה בגבהים ובמהירות עצומה. אין רוורס!

אפילו לטרקטור העתיק ביותר יש רוורס!! אני לא בא ללמד אף אחד. ידוע שלבנות מטוס זה קשה. זה מורכב מאוד. עם הרבה מאוד חישובים, עומסים ולחצים ועוד אלפי דברים.

יכול להיות שברח להם העניין של הרוורס? בסדר. זה אנושי. גם אני שוכח למה נכנסתי לחדר? מה חיפשתי? מי אני? מה אני? למה במאה ה-21 מטוס סופר ממוחשב צריך גרר שיגרור אותו לאחור? מה ההשפלה הזאת? סוסים יודעים ללכת ברוורס.

הטרקטור שגורר את המטוס התקלקל.

והגרר השני לא נמצא בשום מקום.

והשלישי והאחרון היה בשדה. אבל הקוד אצל האלבני. שנסע לפרישטינה הבירה ולא עונה לטלפון.

אנו הנוסעים ממתנינים בתוך גליל המתכת העצום שיודע הכול רק לא לנסוע לאחור.

ברצוני להגיד למתכננים שנסיעה מבוססת על 3 דברים: נסיעה קדימה, הילוך סרק. נסיעה לאחור.

זה הכול!

תחזרו לשולחן השרטוט/ למחשב ותוסיפו את האופציה הזאת. או... תנו הוראה לא

טל ניב ז"ל

בתם של ליאורה ואורי ניב
אחותם של שרון, מיכל, דרור, עמית ורוני

נולדה ב- 29.11.1977
נפטרה ב- 30.9.2016
הובאה לקבורה בקיבוצה שער העמקים

אהבתי / יענקל'ה רוטבליט
היי שלום אהבתי
הקדמת ללכת
הלא יכולת להתעכב כאן עוד מעט
ומול עיני את מרחפת מחייכת
באור הערב היורד לאט לאט

כמו חלום חלום
חולפים חיינו
הכל נגוז הכל נמוג ונעלם
העננים הלא אינם יודעים את שמנו
הכוכבים עוד מאירים אחרי מותם

ולמה לא
למה לא
למה לא נשארת איתנו
ומה היה כל כך דחוף שם במרומים
אותך לקחת ככה מעימנו

היו ימים טובים
היו ימים של פחד
הזמן אוזל הזמן אזל הזמן עמד
מי שהפגיש את נשמותינו כאן ביחד
אוסף אותן אליו אחת אחת

היי שלום אהבתי
הקדמת ללכת
למה מיהרת כל כך אל בין המלאכים
ומול עיני הנה את מחייכת
את החיוך אשר שמור בתוך תוכי

טל ניב ז"ל

30/9/16

טל

שהיינו ילדים נהגנו לעיתים לומר והכל עובר אליך.

נפרדת מאיתנו בטרם עת גדול. אהבנו אותך ואת משפחתך מאד.

לא נפגשנו הרבה, אולם היית בליבנו תמיד כאחת שמצאה באבנר שלנו את טוב הלב שהיה בו ביחד עם טוב הלב שלך.

במידה ויש איזה חיים בעולם הבא אנו משוכנעים שהוא קיבל את פנייך שם ומעלה חיוך על פנייך היפות.

שאל ורוח'ה אלתר

טל כתבה לאבנר אלתר שנפל באסון המסוקים ב-4/2/1997 – בין טל לבין אבנר היתה ידידות והם אהבו לבלות ביחד בפאבים ובדיסקוטקים באזור.

4/2/1997 – ליל אסון המסוקים

אבנר

"רציתי לקטוף פרחים בגן, אבל אמא אמרה לי – אסור זה מוגן. בטבע יש חוקים, אסור לקטוף פרחים מוגנים.

אז אולי אני קטנה ולא מבינה אבל למה פרחים אסור וחיילים מותר?! ואתה פרח מיוחד במינו שנקטף טרם זמנו. רק בן 20, לא קיבלת אפילו הזדמנות לפרוח. רק ניצן בתפוחתו שכל החיים לפניו. הייתי בטוחה שתפרח ותצמח לפרח מקסים ויפהפה, אבל מה שקרה הוא שנקטפת מהגינה – מהחממה נלקחת לשדה האש. ובשדה האש לא פורחים פרחים – אין להם מקום בתוך הגחלים, הם נשארים ניצנים לכל החיים. ואתה תשאר ניצן לנצח, בן 20 שכל החיים מאחוריו.

ואני נשארת פה עם כל הזכרונות והמחשבות עליך, מנסה לעכל ולקבל את הבלתי אפשרי.

אלהים,

תן לי את הכח להשלים עם מה שאי אפשר.

אוהבת ומגעגעת אליך כל כך שומרת לך פינה מיוחדת אצלי בלב. שם תחיה לעד.

טל

מי ומה באשדות

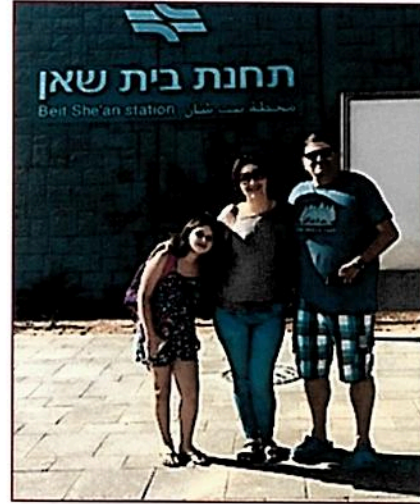
בימים אלה של סתיו מורגשת נדידה עצומה של דיות (מאופיינות בזנבן הממוזלג) שעושות דרכן מאירופה לכיוון אפריקה וחלקן חורפות בארץ הקודש. הן מתמקמות בסמוך לבריכות דגים לאורך החוף וניזונות מדגים, דו-חיים, זוחלים, מכרסמים וחרקים. בשעות הערב הן עפות בלהקות קטנות למקום לינה ונמות יחדיו על שיחים ועצים. הביטו השמימה והשתאו.

(דובי, על תכעס, ציטוט מויקפדיה). ואגב, יש גם עגורים בשמים והקורמורנים מתחילים להגיע והחצבים פורחים בשיאם. בקיצור, חגיגה.

אם עבדכם הנאמן מתהדר ב-19 שנות עלון רצופות... הרי שיש לו עוד הרבה לעבור עד שישבור את שיאו של **דודו פונדק** שמנהל את חג הסוכות 30 שנה רצוף ואולי אף יותר. הפעם חסרה לנו עמוד התווך של הערב-שרהליה שרון, ששוהה בחו"ל והעבירה את שרביט הניצוח **ליותם בארי** הרב תחומי, שהוכיח כמה כישרון טמון באצבעותיו הזריזות. הערב שמר על דפוסיו המוכרים והחביבים (ריקוד הלולב קצר תשואות סוערות...) אם כי לטעמי לא המריא גבוה מדי (ריקודים לא מהוקצעים במיוחד, הפסקות ארוכות יחסית בין הקטעים, העדר חיזיון אור קולי...) אבל הסך הכללי היה סביר וגם הקרטיבים בסיום הספיקו לכולם.

סוף בעמוד הבא

פתיחת קו הרכבת בית שאן-חיפה מעורר עניין רב, בעיקר על רקע הודעתה של רכבת ישראל שבשלושת החודשים הקרובים הנסיעה תהא פטורה מתשלום. האשדותיים הראשונים שהגיבו למבצע היו **אופיר וקטיה קיים** שיצאו עם ילדיהם בבוקר סוכות וחנכו את הקו בנסיעה נינוחה ורגועה.

עץ הבקשות לרגל השנה החדשה שיצאה לאור, פרסו ילדי בית כולל 'חצב' את משאלותיהם על עץ הצאלון הסמוך. גורי הנייר המסוגגנים נתלו על העץ באמצעות סרטים, וילדות חמודות עמדו שם והסבירו. בין המשאלות מצאנו: 'שלא יהיו יותר מלחמות', 'שיהיה לי אח', 'שאני אהיה המלך בכדורסל', 'שנתנהג באהבה לרעך כמוך', ועוד הרבה. עכשיו ולא נותר אלא להתפלל להגשמותן, וגם לבוא הגשם שמתאחר מעט.

מי ומה - סוף

מבצע השילוט נמשך... תודה לועדת מתאר

חג שמח!

עלון 1486

עריכה ומי ומה – אבנר רון

שער – ברכה פונדק

איור – אירית גל

צילום עלון – אתי רון

מירוץ אשדות 2 יצא לדרך למחרת סוכות בשני מסלולים: שני ק"מ וחמישה ק"מ. הפעם ללא סטיקלייטים, אלא פנסים, וללא חולצות מדיפות זיעה. היה קצת חשוך, וגם לא מי יודע מה משתתפים, וכרגיל משפחת אלתר כיכבה. על מלאכת הארגון ניצחו יותר ודני בארי בעזרת אנשי ועדת תרבות ונועם שעל המוזיקה.

מה שעשוי להראות לעין לא מקצועית כחולדים או אולי צבי מים שתעו בדרכם, אינם באמת יצורים חיים. הנקודות השחורות הללו הן שקיות 'שקי קקי' שעזבו את מתקן הטיהור ויצאו לטייל להנאתן על דשאי שכונת התמרים. עכשיו קשה לדעת מה באמת מטריד, האם הקקי שלא נאסף, או השקיות שמתגלגלות ברוח. תחליטו אתם.

